

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/6/2015
Identifikačné číslo spisu:	9513100171
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9513100171.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. apríla 2015 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci proti obžalovaným Ing. I. I. a O. I. pre zločin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaných a prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-2T/46/2013 z 3. decembra 2014 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok sa zrušuje v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaní Ing. I. I. a O. I. uznávajú za vinných, že

Ing. I. I. a O. I., v presne nezistený deň, v období od prvého polroka 2010 až najneskôr do 4. augusta 2010, v Šamoríne, na Seneckej ceste č. 23, v kancelárii Ing. I. I. nachádzajúcej sa v starej administratívnej budove spoločnosti Carat Distillery, spol. s r.o., IČO: 36 272 612, pri spoločnom osobnom stretnutí a po vzájomnej dohode s Ing. K. U. jej prisľúbili poskytnúť finančnú odmenu vo výške 10-tich % zo sumy ňou zabezpečených vyplatených nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty za to, že z titulu jej vtedajšej funkcie riaditeľky Daňového úradu Šamorín, Obilná 1128/2, Šamorín zabezpečí v čo najkratšom čase bezproblémové vrátenie a vyplatenie uplatnených nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty nimi určeným spoločnostiam tak, aby v týchto spoločnostiach nebola vykonávaná daňová kontrola alebo v prípade jej nariadenia, aby sa to dozvedeli, sami určili, kde majú byť poslané dožiadania, a aby daňová kontrola bola vykonaná urýchlene, pričom Ing. K. U. takto zabezpečila vrátenie a vyplatenie nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty spoločnostiam:

- Estate Trading, s.r.o., Hlavná 44/807, Šamorín, IČO 43 986 889, za zdaňovacie obdobie september 2010 vo výške 534.860,45 Eur.

PETRONAFTA TRADING, s.r.o., Senecká cesta 23, Šamorín, IČO 36 614 271, za zdaňovacie obdobie august 2010 vo výške 77.024,73 Eur,

AB Cosmetics, s.r.o., so sídlom toho času Senecká cesta č. 23, Šamorín, IČO: 36 661 171. za zdaňovacie obdobie máj 2010 vo výške 499.675,83 Eur,

za zdaňovacie obdobie jún 2010 vo výške 495.631,37 Eur, za zdaňovacie obdobie júl 2010 vo výške 512.647,38 Eur,

-AB Technology, s.r.o., so sídlom toho času Senecká cesta č. 23, Šamorín, IČO: 44 752 237, za zdaňovacie obdobie jún 2010 vo výške 497.235,94 Eur, za zdaňovacie obdobie júl 2010 vo výške 508.234,01 Eur,

a zároveň na základe ďalších požiadaviek Ing. I. I. im Ing. K. U.:

- na spoločných stretnutiach poskytovala pomoc a poradenstvo pri riešení rôznych zákonných možností a variant pri uplatňovaní nadmerných odpočtov DPH, poskytovala informácie o personálnom obsadení a kompetenciách na Daňovom úrade Šamorín i na iných daňových úradoch, o systéme a spôsobe vykonávania daňových kontrol, o metodikách a usmerneniach, predčasne poskytovala informácie o príšliých dožiadaniach z iných daňových úradov, z polície alebo colného úradu aj formou fotokópií tak, aby sa o nich dozvedeli skôr ako im na to vznikne nárok. oznamovala, v akej tolerančnej výške je v konkrétnom zdaňovacom období možné si na Daňovom úrade Šamorín uplatniť nadmerné odpočty dane z pridanej hodnoty, aby im mohla bezproblémovo zabezpečiť ich vrátenie a vyplatenie,

za čo Ing. I. I. v prítomnosti a za aktívnej súčinnosti O. I. dňa 15. decembra 2010 v kancelárii Ing. I. I. v Šamoríne na Seneckej ceste č. 23 spoločne poskytli Ing. K. U. časť dohodnutej finančnej odmeny vo výške 40.000,- Eur tým spôsobom, že O. I. sumarizoval vrátené finančné prostriedky z nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty, ktorých sumy potom diktoval Ing. I. I., sumu vypočítanej časti odmeny pripravil v hotovosti O. I. a Ing. I. I. ju odovzdal Ing. K. U. a zvyšná časť odmeny vo výške 250.000,- Eur zostala podľa ich vzájomnej dohody u obžalovaných na ďalšie zhodnotenie s tým, že si o ňu môže kedykoľvek požiadať, k čomu došlo koncom mesiaca február 2013, kedy na požiadanie Ing. K. U. jej Ing. I. I. osobne, v jej byte vo Veľkom Mederí, na Ružovej ulici č. 177, zo zvyšnej časti dohodnutej sumy ako sľúbeného úplatku odovzdal peňažnú hotovosť vo výške 10 000 eur,

t e d a

spoločným konaním dvoch osôb inému v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo sľúbili a poskytli úplatok a taký čin spáchali voči verejnému činiteľovi a vo veľkom rozsahu

č í m s p á c h a l i

zločin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Za to sa odsudzujú

1. Obžalovaný Ing. I. I.

Podľa § 333 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona z dôvodov § 36 písm. j) Trestného zákona k trestu odňatia slobody na 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

2. Obžalovaný O. I.

Podľa § 333 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona z dôvodov § 36 písm. j) Trestného zákona k trestu odňatia slobody na 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

II.Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných Ing. I. I. a O. I. sa zamietajú.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvého stupňa

Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozsudkom, sp. zn. PK-2T/46/2013, z 3. decembra 2014 uznal obžalovaných Ing. I. I. a O. I. za vinných zo zločinu podplácania podľa § 333 ods. 1, 2 písm. b, ods. 3 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistený deň, v období od prvého polroka 2010 až najneskôr do 4. augusta 2010, v Šamoríne, na Seneckej ceste č. 23, v kancelárii Ing. I. I. nachádzajúcej sa v starej administratívnej budove spoločnosti Carat Distillery, spol. s r.o., IČO: 36 272 612, pri spoločnom osobnom stretnutí a po vzájomnej dohode s Ing. K. U. jej prisľúbili poskytnúť finančnú odmenu vo výške 10-tich % zo sumy ňou zabezpečených vyplatených nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty za to, že z titulu jej vtedajšej funkcie riaditeľky Daňového úradu Šamorín, Obilná 1128/2, Šamorín zabezpečí v čo najkratšom čase bezproblémové vrátenie a vyplatenie uplatnených nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty nimi určeným spoločnostiam tak, aby v týchto spoločnostiach nebola vykonávaná daňová kontrola alebo v prípade jej nariadenia, aby sa to dozvedeli, sami určili, kde majú byť poslané dožiadania, a aby daňová kontrola bola vykonaná urýchlene, pričom Ing. K. U. takto zabezpečila vrátenie a vyplatenie nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty spoločnostiam:

Estate Trading, s.r.o., Hlavná 44/807, Šamorín, IČO 43 986 889, za zdaňovacie obdobie september 2010 vo výške 534.860,45 Eur.

PETRONAFTA TRADING, s.r.o., Senecká cesta 23, Šamorín, IČO 36 614 271, za zdaňovacie obdobie august 2010 vo výške 77.024,73 Eur,

AB Cosmetics, s.r.o., so sídlom toho času Senecká cesta č. 23, Šamorín, IČO: 36 661 171. za zdaňovacie obdobie máj 2010 vo výške 499.675,83 Eur, za zdaňovacie obdobie jún 2010 vo výške 495.631,37 Eur, za zdaňovacie obdobie júl 2010 vo výške 512.647,38 Eur,

- AB Technology, s.r.o., so sídlom toho času Senecká cesta č. 23, Šamorín, IČO: 44 752 237, za zdaňovacie obdobie jún 2010 vo výške 497.235,94 Eur, za zdaňovacie obdobie júl 2010 vo výške 508.234,01 Eur,

a zároveň na základe ďalších požiadaviek Ing. I. I. im Ing. K. U.:

na spoločných stretnutiach poskytovala pomoc a poradenstvo pri riešení rôznych zákonných možností a variant pri uplatňovaní nadmerných odpočtov DPH, poskytovala informácie o personálnom obsadení a kompetenciách na Daňovom úrade Šamorín i na iných daňových úradoch, o systéme a spôsobe vykonávania daňových kontrol, o metodikách a usmerneniach,

predčasne poskytovala informácie o príšliých dožiadaniach z iných daňových úradov, z polície alebo colného úradu aj formou fotokópií tak, aby sa o nich dozvedeli skôr ako im na to vznikne nárok.

oznamovala, v akej tolerančnej výške je v konkrétnom zdaňovacom období možné si na Daňovom úrade Šamorín uplatniť nadmerné odpočty dane z pridanej hodnoty, aby im mohla bezproblémovo zabezpečiť ich vrátenie a vyplatenie,

za čo Ing. I. I. v prítomnosti a za aktívnej súčinnosti O. I. dňa 15. decembra 2010 v kancelárii Ing. I. I. v Šamoríne, na Seneckej ceste č. 23 spoločne poskytli Ing. K. U. časť dohodnutej finančnej odmeny vo výške 40.000,- Eur tým spôsobom, že O. I. sumarizoval vrátené finančné prostriedky z nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty, ktorých sumy potom diktoval Ing. I. I., sumu vypočítanej časti odmeny pripravil v hotovosti O. I. a Ing. I. I. ju odovzdal Ing. K. U. a zvyšná časť odmeny vo výške 250.000,- Eur zostala podľa ich vzájomnej dohody u obžalovaných na ďalšie zhodnotenie s tým, že si o ňu môže kedykoľvek požiadať.

Za to bol obžalovaným uložený trest odňatia slobody:

1/ Ing. I. I. podľa § 333 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. z dôvodov § 36 písm. j) Trestného zákona vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia,

2/ O. I. podľa § 333 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. z dôvodov § 36 písm. j) Trestného zákona vo výmere 6 (šesť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozsudok odôvodnil v podstate tým, že po dôslednom vyhodnotení vykonaných dôkazov, ich hodnovernosti mal za to, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku a skutok spáchali obžalovaní Ing. I. I. a O. I..

Z dokazovania vyplynulo, že obžalovaní a svedkyňa Ing. K. U. ako riaditeľka Daňového úradu Šamorín sa dohodli na vzájomnej spolupráci poskytujúcej výhody obžalovaným pri obstarávaní vecí všeobecného záujmu - vyplácania nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty a s tým spojených činností - tak ako je popísaná v skutku rozsudku a za túto spoluprácu bol svedkyni sľúbený a sčasti i vyplatený úplatok.

Vykonané dokazovanie v podstatných bodoch vytvorilo logickú mozaiku a prešlo aj skúškou krížovej kontroly skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Skutočnosti vyplývajúce z dokazovania do seba zapadali v primeranej intenzite v takých početných súvislostiach, že prvostupňový súd nezistil oprávnenosť obrany obžalovaných, že celá vec bola voči nim účelovo vykonštruovaná a svedkovia boli zmanipulovaní pod hrozbami orgánov činných v trestnom konaní z trestných sťažaní, resp. že vypovedali účelovo a za výhody.

Právnu kvalifikáciu súd ustálil z vykonaného dokazovania. Obžalovaní svojim konaním naplnili všetky znaky skutkovej podstaty zločinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pretože spoločným konaním dvoch osôb inému v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo sľúbili a poskytli úplatok, a taký čin spáchali voči verejnému činiteľovi.

Podľa § 20 Trestného zákona, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchateľia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Ing. I. I., za prítomnosti O. I. pri spoločnom osobnom stretnutí a po vzájomnej dohode s Ing. K. U., tejto prisľúbil úplatok (finančnú odmenu), O. I. tomu nijako neodporoval, súhlasil s tým, ťažil z toho, lebo sa to následne týkalo aj jeho spoločností Estate Trading a Petronafta Trading. Ing. I. I. požadoval od Ing. K. U. pomoc, poradenstvo a poskytovanie informácií tak, ako sú opísané vo výrokovej časti rozsudku. Na spoločných stretnutiach sa zúčastňoval aj O. I., prejavoval aktívny záujem o poskytované informácie, podľa svedka T. I. predmetom ich spoločných stretnutí boli najmä otázky, či nadmerné odpočty boli vyplatené a v akej výške, O. I. využíval pomoc a poradenstvo vo vzťahu k svojim spoločnostiam a k vyčísleniu celkovej sumy úplatku (finančnej odmeny) a odovzdaniu jeho dohodnutej časti Ing. K. U. došlo tiež za aktívnej súčinnosti oboch obžalovaných, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Podľa § 131 ods. 1 Trestného zákona vecou všeobecného záujmu sa na účely tohto zákona rozumie záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti. Vecou všeobecného záujmu v prejednávanej veci je záujem spoločnosti na tom, aby právomoc a zodpovednosť verejného činiteľa, v tomto prípade vo funkcii riaditeľky daňového úradu, nebola ovplyvnená korupčným pôsobením zameraným na získavanie neoprávnených výhod, na ktoré žiadne iné daňové subjekty nemajú legálny nárok. Za neoprávnené výhody treba považovať poskytovanie informácií potenciálne zneužitelných pre osobný prospech na úkor štátneho rozpočtu, dopredu dohodnuté nenariad'ovanie daňových kontrol alebo vykonanie daňovej kontroly vopred dohodnutým spôsobom. Či a akým spôsobom obžalovaní tieto získané výhody ešte ďalej využili, je predmetom skúmania v inom trestnom konaní.

Podľa § 131 ods. 3 Trestného zákona úplatkom sa na účely tohto zákona rozumie vec alebo iné plnenie majetkovej či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok. V zmysle uvedeného ustanovenia sú v tomto prípade úplatkom peniaze, na ktoré Ing. K. U. vo funkcii verejného činiteľa - riaditeľky Daňového úradu Šamorín za dohodnuté poskytované služby nemala právny nárok.

Obžalovaní spáchali trestný čin voči verejnému činiteľovi, pretože v zmysle § 128 ods. 1 Trestného zákona verejným činiteľom sa na účely tohto zákona rozumie aj štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy alebo iného štátneho orgánu, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pri tom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou.

Riaditeľka daňového úradu pri výkone svojej funkcie je verejným činiteľom s právomocou a zodpovednosťou vyplývajúcou priamo zo zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa § 2 písm. c) uvedeného zákona orgány štátnej správy v oblasti daní a poplatkov sú aj daňové úrady. Podľa § 2 ods. 2 uvedeného zákona daňové úrady sú súčasťou finančnej správy a podľa ods. 3 kontaktné miesto daňového úradu je organizačnou zložkou daňového úradu. Podľa § 5 ods. 4 uvedeného zákona daňový úrad riadi a za jeho činnosť zodpovedá riaditeľ. Podľa § 7 uvedeného zákona zamestnanci finančných správ majú pri plnení úloh podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu alebo v súvislosti s nimi postavenie verejných činiteľov (§ 128 ods. 1 Trestného zákona).

Ing. K. U. vo funkcii riaditeľky Daňového úradu Šamorín mala právomoc, okrem iného, rozhodovať o nariadení alebo nenariadení daňovej kontroly a za túto svoju rozhodovaciu právomoc bola v konečnom dôsledku zodpovedná práve ona.

K tomuto je potrebné sumárne uviesť, že verejný činiteľ vo všeobecnosti vykonáva svoju právomoc za splnenia nasledovných podmienok.

Musí ísť o rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, toto rozhodovanie musí byť priznané Ústavou, zákonom, nie podzákonnou normou a rozhodovanie verejného činiteľa musí obsahovať prvok moci, to znamená musí byť vynútitelne štátnou mocou, ako aj prvok rozhodovania, a to buď formálneho alebo neformálneho. Všetky tieto znaky boli pri právomoci Ing. K. U. ako riaditeľky Daňového úradu Šamorín naplnené.

Zodpovednosť znamená v danom prípade konať bez korupčného vplyvu v súlade s právnou normou, a ak je tu možnosť viacerých zákonných alternatív, tak výber niektorej z nich (možnosť daňovú kontrolu nariadiť alebo nie) nesmie byť ovplyvnený korupčným pôsobením v prospech iného. Zodpovednosť znamená aj znášať následky za svoj postup.

Posudzovaný trestný čin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona je podľa § 11 ods. 1 Trestného zákona zločinom preto, že sa jedná o úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou 5 rokov.

Obžalovaní spáchali trestný čin vo veľkom rozsahu - 290.000.- Eur v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona.

V zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona obžalovaní trestný čin spáchali úmyselne, pretože chceli spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom.

Pričinná súvislosť je nesporne zrejímá medzi:

sľúbením úplatku Ing. K. U. ako riaditeľke Daňového úradu Šamorín za poskytovanie požadovaných služieb pre obžalovaných v budúcnosti a poskytnutím požadovaných služieb Ing. K. U., za čo jej obžalovaní poskytli úplatok ako sľúbenú odmenu.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prvostupňový súd prihliadol v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osoby páchatel'ov, ich pomery a možnosť ich nápravy.

Následok spáchania trestného činu súd vidí najmä v priamom vplyve obžalovaných na riadne fungovanie zákonných kontrolných mechanizmov v daňovej oblasti. Pri hodnotení poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd dospel k záveru, že podľa § 36 písm. j) Trestného zákona obžalovaným poľahčuje, že viedli pred spáchaním trestného činu riadny život a nič im nepriťažuje. Obžalovaný Ing. I. I. nemá záznam v registri trestov a na O. I. sa hľadá, akoby nebol odsúdený. Možnosť nápravy obžalovaných súd hodnotí pri ich doposiaľ prvom odsúdení ako možnú pri uložení adekvátneho trestu, ktorý by počas dlhšej doby mal zabezpečiť aj prevýchovný účel a sebareflexiu s poučením a predsavzatím v budúcnosti rešpektovať zákony.

zmysle § 34 ods. 5 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadol u spolupáchateľov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu. K tomuto súd uvádza, že dominantný a rozhodujúci podiel vidí u I. I., na rozdiel od O. I., ktorý sa s konaním I. I. stotožňoval, podieľal sa na ňom spôsobom špecifikovaným v predchádzajúcej časti odôvodnenia a ťažil z neho ako konateľ spoločností Estate Trading a Petronafta Trading.

zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery Špecializovaný trestný súd prihliadol na pomer a mieru poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Trestná sadzba pri zločine podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona je trest odňatia slobody na 5 až 12 rokov. Pretože v zmysle § 38 ods. 3 u oboch obžalovaných prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, znížila sa u nich horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1/3. Súd tak obom obžalovaným ukladal trest v rámci trestnej sadzby 5 rokov až 116 mesiacov (9 rokov a 8 mesiacov).

Po zhodnotení všetkých okolností, ktoré majú význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd dospel k záveru, že u obžalovaného Ing. I. I. je vo vzťahu k spáchanej trestnej činnosti primeraný trest odňatia slobody na 7 rokov a u obžalovaného O. I. trest odňatia slobody na 6 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaných na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, pretože v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu neboli vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý im bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu s iným stupňom strázenia, než do ktorého má byť podľa ods. 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu s iným stupňom strázenia bude jeho náprava lepšie zabezpečená.

II.

Odvolania

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie prokurátor aj obžalovaní.

Prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal odvolanie, čo do časti výroku o vine - napádal nezahrnutie odovzdania a prevzatia úplatku v sume 10.000,- Euro Ing. K. U. od obžalovaného Ing. I. I. v jej byte vo februári 2013 vo Veľkom Mederi. Doslovne uviedol, že s rozhodnutím súdu, ktorý na základe vykonaného dokazovania spresnil a doplnil obžalobný návrh, sa prokurátor v plnom rozsahu stotožňuje, pričom odvolanie proti výroku o vine smeruje len v časti popisu skutku neuznania zvyšnej časti úplatku tak, ako je to uvedené v podanej obžalobe. Ďalej dôvodil, ktorými dôkazmi je prevzatie časti úplatku preukázané. Poukázal najmä na to, že ak, súd prvého stupňa považoval na základe výpovede svedkyne Ing. K. U. prevzatie 40.000,- Eur za preukázané, nie je zrejmé z akého dôvodu v prípade 10.000,- Eur odovzdanie tejto sumy v byte svedkyne koncom februára 2013 nepovažoval za preukázané, ak okrem výpovede svedkyne sú tu aj ďalšie podporné dôkazy.

Prokurátor napadol rozsudok aj vo výroku o treste a navrhoval uloženie trestov odňatia slobody, tak ako na hlavnom pojednávaní vo výmere 9 (deväť) rokov obžalovanému Ing. I. I. a 8 (osem) rokov odňatia slobody obžalovanému O. I., pričom oboch zaradiť na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom strázenia. Poukázal na dlhodobé páchanie trestnej činnosti, povahové vlastnosti obžalovaných,

profesionálne sklony k podnikaniu formou, aká bola v prerokúvanom prípade neprávoplatne preukázaná zasahujúc korupciou všetky úrovne rozhodovania v štáte a z toho vyvodil, že tresty uložené Špecializovaným trestným súdom sú mierne. Pripomenul tiež obtiažne možnosti nápravy obžalovaných.

Na základe vyššie uvedených skutočností, prokurátor Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ako odvolaciemu orgánu navrhol, aby zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, a súčasne podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozsudkom vo veci rozhodol o výroku o vine a výroku o treste.

Obžalovaní Ing. I. I. a O. I. v odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Geška uviedli, že obžalovaní sú podľa rozsudku usvedčovaní jediným priamym dôkazom, ktorým je svedecká výpoveď Ing. K. U., ktorá sa na spáchaní trestnej činnosti priamo zúčastnila, čo vzbudzuje pochybnosti o jej nezaujatosti a ktorá je v rozpore s ďalšími dôkazmi, nepriamym, odvodeným dôkazom, svedeckou výpoveďou T. I., ktorý sa na páchaní trestnej činnosti zúčastňoval, vedel o nej, profitoval z nej, mal mať poznatky o trestnej činnosti priamo od obžalovaných, a u ktorého sú závažné pochybnosti o jeho nezaujatosti a vierohodnosti nepriamym, odvodeným dôkazom, svedeckou výpoveďou Ing. U. D., ktorá mala mať poznatky o trestnej činnosti obžalovaných od svedkyne Ing. K. U., nepriamym, odvodeným dôkazom, svedeckou výpoveďou MgA. C. C., ktorá je v závažnom rozpore s výpoveďou Ing. K. U..

V ďalšom texte rozobrali konkrétne rozpory vo výpovediach svedkyne a ďalších dôkazov, týkajúce sa dohodnutej vyplatenej odmeny za ňou poskytnuté služby.

Z uvedeného podľa obžalovaných vyplýva, že súd vonkoncom nemal preukázané, aká bola dohoda obžalovaných a Ing. K. U. o výške úplatku, čo mal vyhodnotiť v zmysle zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ minimálne vo vzťahu k uplatňovaniu kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu.

Jediným priamym usvedčujúcim dôkazom v konaní je výpoveď svedkyne Ing. U., ktorá však bola zároveň priamou účastníčkou na trestnom čine, jej výpoveď je teda postihnutá zaujatosťou, napr. v snahe zmenšiť svoju účasť na trestnom čine pri jeho páchaní a nemožno ju preto považovať za úplne vierohodnú.

Otázky o jej vierohodnosti vzbudzujú aj závažné rozpory v jej výpovedi, ktorá je rozporná napr. so svedeckou výpoveďou svedka MgA. C. ohľadne ich stretnutia pri spisovaní vyjadrenia k výsledku daňovej kontroly za spoločnosť veni, vidi, vici.

Nejde však o jedinú nezrovnalosť. Ďalšiu vidia obžalovaní v tvrdení svedkyne U. ohľadne odovzdaných peňazí 40.000,- Euro v kancelárii obžalovaného Ing. I. I..

Nie je zrejmé, ako mohli byť peniaze pripravené na stole, keď podľa samotnej svedkyne k výpočtu výšky úplatku došlo priamo na stretnutí tak, že O. I. evidoval sumy finančných prostriedkov z nadmerných odpočtov, ktoré potom diktoval Ing. I. I. a ten mal byť ako uvádza súd na str. 48 rozsudku, z výšky odmeny zarazený.

Ak súd uveril tvrdeniu svedkyne Ing. U., že obžalovaný zostal z výšky odmeny zarazený, nemohol zároveň uveriť tvrdeniu, že peniaze boli na stole, ktoré je v priamom rozpore s prekvapením Ing. I. I. ohľadom výšky úplatku. Jeho prekvapenie zároveň spochybňuje tvrdenie svedkyne o predošlej dohode o výške sľúbeného úplatku.

Ďalej sa výpoveď svedkyne Ing. U. zásadne rozchádza so svedeckou výpoveďou T. I. v otázke oprávnenosti alebo fiktívnosti uplatnených nadmerných odpočtov DPH. Súd v tejto otázke uviedol, že Ing. U. nemá vedomosť o oprávnenosti nadmerných odpočtov, lebo predmetom úplatku obžalovaných bolo, aby nenariaďovala daňové kontroly, avšak zo skutočností, že sa nevykonávala daňová kontrola nie

je možné automaticky dedukovať záver, že sa tak dialo z dôvodu poskytnutia úplatku.

Ďalej podľa svedkyne Ing. U. sa jej obžalovaný Ing. I. I. počas pojednávania dňa 22. mája 2014 na Špecializovanom trestnom súde mal vyhrážať. V prospech tvrdenia svedkyne pritom nebol produkovaný žiadny dôkaz, napriek tomu, že je priebeh hlavného pojednávania zaznamenávaný a tomu, že sa svedkyňa v žiadnom momente nenachádzala sama v prítomnosti obžalovaných, pričom proti tvrdeniu svedkyne, že na ňu mal obžalovaný Ing. I. I. počas jej výsluchu na hlavnom pojednávaní vplývať, svedčia ďalšie skutočnosti.

Svedkyňa Ing. K. U. taktiež na hlavnom pojednávaní uviedla, že pociťuje ujmu, že bola zaznamenávaná v kancelárii Ing. I. I. technickými prostriedkami dňa 15. decembra 2010, pretože vždy jej bolo tvrdené zo strany obžalovaného Ing. I. I., že jeho kancelária je „čistá“. Tiež však tvrdila, že to, čo vypovedala musela uviesť, a preto nemôže ani poprieť, že tento skutok sa nestal. Stal.

Svedkyňa U. vypovedala aj v prípravnom konaní výlučne na základe zverejnenia a vyšetrovateľom iniciovaného prehrávania nahrávky predloženej do konania svedkom I.. Svedkyňa explicitne vo svojej výpovedi uviedla, že vypovedá pod vplyvom zverejnených - nezákonne získaných videozáznamov (Zápisnica o výsluchu svedka Ing. K. U. z 19. apríla 2013).

Podľa § 119 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku: „Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, previerka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.“

Nerešpektovanie zásady zákonnosti vyhľadávania obstarávania a vykonávania dôkazov otvára dvere svojvôli a nezákonnosti a umožňuje jednotlivcom, aby si sami vybavovali účty napr. za cenu nových zásahov do zákonom chránených práv občanov. V zmysle teórie ovocia otráveného stromu, majúcej pôvod v judikatúre USA a uplatňovanej aj európskym sudom pre ľudské práva, je nutné z dokazovania vylúčiť nielen dôkazy získané nezákonnou cestou (DVD od svedka I.), ale aj akékoľvek dôkazy priamo z nich odvodené, alebo získané na ich základe (svedecké výpovede svedkov vypovedajúcich pod vplyvom zverejnenia a opätovného prehrávania nezákonného dôkazu). Nahrávka zachytená na DVD nosiči, od ktorej je odvodený hlavný a jediný priamy dôkaz v konaní - výpoveď Ing. U., bola získaná v rozpore so zákonom, resp. jej vyhotovením došlo ku zásahu do práv a slobôd obžalovaných, najmä práva na súkromie a zásahu do práv na ochranu osobnosti.

Dôkaz získaný nezákonným spôsobom je absolútne neúčinný a musí byť vylúčený z hodnotenia pri zisťovaní skutkového stavu veci. Ak bol získaný dôkaz nezákonným spôsobom, tak potom za nezákonný sa považuje nielen dôkaz, pri ktorom bola nezákonnosť spôsobená, ale aj každý dôkaz, ktorý bol na základe tohto dôkazu získaný - v tomto prípade ide o výpoveď svedkyne Ing. U..

Súd si vyhradil rozhodnutie o vylúčení dôkazu - nezákonne získaného DVD až na záver dokazovania, čím celé konanie zaťažil procesnou vadou - svedkovia vypovedali pod jeho vplyvom, čo jediná priama svedkyňa - Ing. U. dokonca na začiatku svojej výpovede dvakrát napriek upozorneniu súdu potvrdila a v podstate vyjadrila nesúhlas s poučením súdu, že má vypovedať len o tom, čo vnímala vlastnými zmyslami. DVD svedka I. bolo zároveň viackrát medializované a do dnešných dní je možné si ho vyhľadať na internete. pričom orgány činné v trestnom konaní nepodnikli žiadne kroky, aby tejto širokej medializácii a zverejneniu DVD zabránili. Akýkoľvek svedok v konaní si mohol zverejnené úryvky DVD kedykoľvek pozrieť a poučením súdu o tom, že nemá vypovedať o jeho obsahu sa svedkovi jeho obsah v skutočnosti len pripomenul.

Ďalej obžalovaní v odvolaní namietali vierohodnosť výpovede svedka T. I. z hľadiska miery jeho účasti a účasti T. I. na páchaní trestnej činnosti, z ktorej sú obžalovaní O. a Ing. I. I. a motivácia svedka I..

Svedkyne Ing. U. a D. menovali viaceré osoby, ktoré mali prijímať úplatky ako napr. K. K., C. W., kontrolóri K. N. a U. C., svedok I. spomínal osoby vyšetrovateľky JUDr. Z. N., S. D. - nadriadeného Z. N., O. I., prokurátora O. D., riaditeľa Colného úradu Trnava S. P., jeho brata N. P., policajtov z OR PZ Dunajská Streda, prokurátora JUDr. K. U., sudcu OS BA II Mgr. N., sudcu Krajského súdu v Bratislave JUDr. W. H., sudkyňu JUDr. C.. Podľa tvrdenia svedka I. mali všetky tieto osoby byť podplácané obžalovaným Ing. I. I., preto obhajoba pre posúdenie hodnovernosti svedka I., ale aj svedkýň Ing. U. a D., považovala za dôležité ich vypočuť, čo sa však v konaní nestalo.

Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. z objektívnej stránky je nevyhnutné, aby v súvislosti s obstaraním veci všeobecného záujmu bol priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytnutý, ponúknutý alebo sľúbený úplatok inému alebo aby z tohto dôvodu bol poskytnutý, ponúknutý alebo sľúbený úplatok inej osobe. Sľubom úplatku sa vo všeobecnosti rozumie prejav vôle spočívajúci v prisľube budúcej materiálnej či inej výhody. Ponúknutím sa pritom rozumie konanie páchatel'a, ktorým prejavuje ochotu poskytnúť úplatok preto, aby podplácaný subjekt pri činnosti alebo výkone svojej právomoci vyhovel jeho požiadavke. Ide teda predovšetkým o návrh na poskytnutie úplatku. Samotným poskytnutím úplatku je buď jeho priame odovzdanie alebo nepriame poskytnutie materiálnej či inej výhody vo forme protislužby.

Podľa názoru obžalovaných v konaní nebolo bez pochybnosti preukázané, že by svojím konaním inému (v danom prípade Ing. U.) osobne alebo cez sprostredkovateľa sľúbili, ponúkli alebo poskytli úplatok. V žiadnom prípade to nebolo preukázané obžalovanému O. I.. V nasledujúcom rozbere výpovedí svedkyne Ing. U. a I. poukázali na ich rozpory a konštatovali, že prvostupňový súd mal napriek tomu za preukázané, že uvedeného trestného činu sa dopustil aj O. I..

Za spornú a doteraz nepreukázanú považujú obžalovaní aj skutočnosť samotnej prípravy a odovzdania údajného úplatku, keďže súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že tento osobne zaobstaral O. I., čo je v rozpore s vykonaným dokazovaním.

Okrem toho prvostupňový súd dospel k záveru, že odovzdanie ďalšej časti úplatku vo výške 10.000,- € v konaní nebolo preukázané, pričom k tomuto podľa tvrdenia svedkyne Ing. U. malo dôjsť zo strany Ing. I. I. osobne v jej byte, pričom rovnako ako v prvom prípade išlo iba o tvrdenie a na údajnom stretnutí neboli prítomné iné osoby resp. žiadne iné dôkazy vykonané v súdnom konaní nedokázali verifikovať pravdivosť tvrdí uvedenej svedkyne Ing. U..

Vzhľadom na to, že tak ako nebolo preukázané odovzdanie sumy 10.000,- € (išlo iba o tvrdenie svedkyne), tak v konaní bez pochybností nebolo preukázané ani odovzdanie sumy 40.000,- €, tiež ide len o tvrdenie proti tvrdeniu.

Špecializovaný trestný súd mal podľa názoru obhajoby aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Pre úplnosť argumentácia súdu prvého stupňa spočívajúca v údajnej aktívnej účasti O. I. na dotknutých stretnutiach, prípadne aj samotné získavanie údajných výhod v podobe vopred poskytnutých informácií pre spoločnosti Estate Trading s.r.o. a Petronafta Trading s.r.o. by mohli v prípade ich preukázania vykazovať znaky inej trestnej činnosti avšak v žiadnom prípade nie trestného činu, z ktorého je obžalovaný.

Obžalovaní ďalej poukazovali na judikát R 38/1968 o nepriamych dôkazoch, ktoré musia vytvárať ucelenú reťaz, aby mohli byť použité ako podklad pre odsúdenie páchatel'a, citovali uznesenie Najvyššieho súdu 6 To/5/2011 zo dňa 28. apríla 2011, podľa ktorého: "Aj keď je možné predpokladať, na základe niektorých dôkazov, že skutok sa mohol stať tak, ako je uvedený vo výroku rozsudku špecializovaného trestného súdu, nemožno vylúčiť aj iný priebeh skutkového deja, čo súdy, na rozdiel od prokurátora, musia vyhodnotiť v prospech obžalovaných. Nemožno vytvoriť precedens, na základe

ktorého by bolo možné uznať za vinného obžalovaného v podstate len na základe výpovede svedka, bez ďalšieho nespochybniteľného zdokumentovania korupčného konania."

Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že v konaní nebola bez pochybností preukázaná vina obžalovaných, čo bolo potrebné vyhodnotiť v ich prospech. Sú usvedčovaní jediným priamym dôkazom, svedeckou výpoveďou osoby, ktorá sa na páchaní trestnej činnosti zúčastnila a ktorej trestné stíhanie nie je právoplatne skončené, jej motivácia logicky môže byť snaha znížiť svoju miery účasti na páchaní trestnej činnosti. Rovnako sa to vzťahuje na svedka I., ktorý navyše priznal, že z vyplatených nadmerných odpočtov mal finančný zisk vo svojich spoločnostiach. V jednotlivých svedeckých výpovediach sa vyskytujú závažné rozpory.

Na základe týchto skutočností a dôkazov obžalovaní navrhli, aby odvolací súd v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol alebo rozhodol novým rozsudkom vo veci, ktorým obžalovaných oslobodí.

V odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Viktora Križiaka uviedli, že odvolanie podali:

pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
ak je uložený trest neprimeraný.

Napádaným rozsudkom boli podľa obžalovaných zásadným spôsobom porušené zákonné ustanovenia obsiahnuté v Trestnom zákone a v Trestnom poriadku. Napádaný rozsudok je zároveň jednostranný, zaujatý, nespravodlivý, nezrozumiteľný a jeho závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Postupne poukázali na podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby :

1. Poukázali na rozpor v postoji prvostupňového súdu v rozhodnutiach Špecializovaného trestného súdu o odmietnutí obžaloby a rozsudku. Dôkazný stav sa pritom ani po vykonaní pojednávania podstatne nezmenil. Prokurátor v sťažnosti proti odmietnutiu obžaloby na str. 10, vzniesol aj faktickú námietku zaujatosti senátu Špecializovaného trestného súdu (o ktorej nebolo súdmi nijako rozhodnuté, keďže podanie prokurátora v tejto súvislosti bolo potrebné skúmať aj podľa obsahu a nie len podľa názvu), v ktorej už vizionársky predpokladal zaujaté, nespravodlivé a neobjektívne správanie sa senátu pri posudzovaní a rozhodovaní trestnej veci.

2. Prvostupňový súd nevytýčil termín verejného zasadnutia, ako to nariadil najvyšší súd, neurčil rozsah dokazovania tak, aby presne určil dôkazy prípustné a neprípustné skonštatoval len na hlavnom pojednávaní, že dokazovanie bude na hlavnom pojednávaní vykonané v rozsahu návrhu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uvedeného v obžalobe sp. zn. VII/2 Gv 60/13-126 zo dňa 25. septembra 2013, okrem bodu č. 6. K návrhom obhajoby sa predseda senátu za senát vôbec nevyjadril, teda ich nezaradil do rozsahu dokazovania, no ani neodmietol. Postup, ktorý súd zvolil, neskôr spôsobil aj nerovnovážny stav a narušenie rovnosti strán konania, keďže fakticky v konaní boli realizované úplne všetky návrhy prokurátora a návrhy obhajoby považoval súd za nadbytočné. Obhajobe bol v prípravnom konaní poskytnutý minimálny priestor a senát Špecializovaného trestného súdu sa ako nezávislý arbiter v súdnom konaní vôbec nesprával.

3. Senát po zrušení uznesenia o odmietnutí obžaloby najvyšším súdom nekriticky, a aj v rozpore so svojim predchádzajúcim právnym názorom, následne prevzal právnu kvalifikáciu skutku v obžalobe. Takýmto spôsobom fakticky, no nedôvodne, prevzal okrajovú a všeobecnú teoretickú úvahu zo

zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu (zo str. 10-11), ako nespochybniteľnú dogmu. Na hlavnom pojednávaní dňa 16. mája 2014 obžalovaní využili svoje zákonné právo a odmietli vypovedať. Následne na základe návrhu prokurátora napriek námietkam obhajoby, predseda senátu nedôvodne a v rozpore so zákonom umožnil v zmysle ustanovenia § 258 ods. 4 Tr. por., prečítať zápisnicu o výsluchoch zo dňa 17. apríla 2013 z č.l. 130 až 140, ktoré boli uskutočnené pred sudcom pre prípravné konanie na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica, iba v súvislosti s konaním o väzbe. Takúto výpoveď nie je možné čítať, keďže v prípade výpovede učinenej pred sudcom pre prípravné konanie išlo o naše vyjadrenia výlučne k rozhodovaniu o väzbe. Aj takýmto spôsobom boli porušené ich práva. V priebehu hlavných pojednávaní prostredníctvom obhajcov vznikli viaceré dôvodných námietok voči spôsobu vedenia výsluchov svedkov prokurátorom, najmä voči prípustnosti otázok. Pokiaľ bolo námietkam obvinených vyhovieť, v zmysle ustanovenia § 263 ods. 5 Trestného poriadku sa takéto otázky do zápisnice zapísať nemali alebo mali byť zo zápisníc vyčiarknuté. Takýmto zákonným spôsobom však senát nekonal, keďže z vyhotovených zápisníc z hlavného pojednávania je zrejmé, že aj takéto otázky (príp. aj odpovede na ne), sú v nich zapísané a teda nie sú ani vyčiarknuté. Keďže sú v zápisniciach zachytené otázky, ktoré mali byť vyškrtnuté, obžalovaní nemohli vedieť, či sa na takéto obsah otázky a v niektorých prípadoch aj predčasných odpovedí na takéto otázky, neprihliadalo v rámci dôkazného portfólia a či aj práve takéto skutočnosti, ktorých obsah nemal byť vôbec v zápisniciach, nezohrali negatívnu úlohu pri posudzovaní ich prípadu (a to najmä pri výsluchu svedkyne Ing. U.).

B. Chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie:

1. Obžalovaní poukázali na to, že odmietnutie návrhov obhajoby, neakceptovanie logických vysvetlení, nepripojenie iných, s vecou súvisiacich a mnohé vysvetľujúcich vyšetrovacích spisov zo stíhania svedkýň U., D. a I., nedostatočná a neobjektívna analýza dôkazov, nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, malo za následok stav, pri ktorom rozhodol súd v merite veci na základe neúplných skutkových zistení. Aj nesprávna aplikácia zákona, ktorá sa premietla do rozsudku, spôsobila jeho nezrozumiteľnosť, nepreskúmateľnosť, ako aj nezákonnosť. Súd svojvoľne upravoval bez opodstatnenia a návrhu prokurátora znenie skutkovej vety, ktorá je v obvinení a obžalobe zachytená odlišne, ako je to uvedené v rozsudku. Suplovaním práce prokurátora senát na seba prevzal úlohu, ktorá mu v kontradiktórnom procese neprislúcha a narušil tak zásadu rovnosti strán. Pokiaľ už súd suploval nedôslednosť prokurátora a zásadne upravoval skutkovú vetu, mal byť skutok uvedený podstatne v inom znení.

2. Celé trestné stíhanie obžalovaných začalo na základe akceptovania zjavne nezákonného obrazovo-zvukového záznamu zo strany orgánov činných v trestnom konaní. V duchu teórie „ovocia z otráveného stromu“ možno konštatovať, že všetky dôkazy, ktoré boli získané a odôvodnené zabezpečené na podklade nezákonne zabezpečenej a akceptovanej obrazovo-zvukovej nahrávky, sú procesné nepoužiteľné a neprípustné. Podľa tejto ustálenej doktríny sa neprípustnosť nevzťahuje len priamo na nezákonne získané dôkazy. Neprípustné sú aj akékoľvek iné dôkazy, ktoré boli získané na základe informácií získaných protiprávne - teda dôkazy, ktoré boli získané nepriamo zo zdroja, ktorý bol otrávený.

3. Konštrukcia výrokovej vety, skutkového deja a zavinenia je zjavne nesprávna a nemá oporu v dokazovaní.

V rozsudku je uvedené, že Ing. U. zabezpečila vrátenie a vyplatenie nadmerných odpočtov dane v sume cca 3.125.000,-€. Z tejto položky predstavuje 10% sumu 312.500,- €, a nie 290.000,- €. Tento rozpor ostal nevysvetlený.

Poukázali na to, že konštrukcia skutku v rozpore s dôkazmi pochádza od vyšetrovateľa s prokurátorom. Je svojvoľná a v rozpore so skutočnosťou. Pochádza z nezákonnej nahrávky, ktorú predložil na DVD nosiči práve I.. Takúto konštrukciu firiem a nadmerný odpočet DPH nekriticky a neobjektívne prevzal do rozsudku nepochopiteľne aj senát Špecializovaného trestného súdu. Pozornosti senátu uniklo, že práve Ing. K. U. v rozhodnom období priznala a následne potom už ako riaditeľka Daňového úradu Šamorín schválila a podpisovala pre spoločnosť T. I. - AB Cosmetics, s.r.o. za mesiace január až apríl 2010 naraz poukazy na ním uplatnené nadmerné odpočet v celkovej výške cca 1.605.435,- €.

Obžalovaní sa domnievajú, že zahrnutie aj takejto odmeny pre U. (10% by predstavovalo sumu ďalších 160.000,- €), by vôbec nezapadalo do celkovej konštrukcie, resp. schémy vytvorenej vyšetrovateľom a prokurátorom.

To isté platí aj o prípadoch vyplatených nadmerných odpočtov spoločnosti AB Technology, s.r.o. za mesiace september až december v celkovej výške cca 290.800,- €.

Aj v spoločnosti Estate Trading, s.r.o., bol v čase pôsobenia Ing. K. U. na poste riaditeľky Daňového úradu za mesiac júl uplatnený, priznaný, Ing. U. podpísaný a vyplatený poukaz na NO DPH v sume 17.217,-€. Za mesiac november 2010 bol spoločnosťou Estate Trading, s.r.o. ešte uplatnený NO DPH vo výške 128.728,20 €. Obžalovaní, preto kládli otázku, prečo sa práve aj 10% z týchto položiek nepremietlo do odmeny Ing. U.. Odpoveď je rovnaká ako v prípadoch vyššie, a to že ďalšia nová suma by rozvrátila položku 290.000,-€.

4. Jedno z najmarkantnejších pochybení v záveroch súdu, je jeho stotožnenie sa aj s účelovým zahrnutím uplatneného a vyplateného nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie september 2010 vo výške 534.860,45 € spoločnosťou Estate Trading, s.r.o., IČO 43 986 889, do úplatkovej schémy.

V tomto prípade išlo o uplatnenie nadmerného odpočtu DPH na základe zdaniteľného obchodu - kúpa a prevod vlastníckeho práva k polyfunkčnému objektu a iných nehnuteľností. Išlo o legálny a zdaniteľný obchod spoločnosti Estate Trading, s.r.o., pričom všetko prebehlo v súlade so zákonom. K tomuto predložil obhajca Znalecký posudok č. 14/2015 vyhotovený znaleckou organizáciou Expert Group, k. s.. Kominárska 2-4, 831 04 Bratislava.

Napádaný rozsudok je podľa obžalovaných ďalej vo svojej podstate nezrozumiteľný a nepreskúmateľný. Závery rozsudku nevyplývajú z vykonaného dokazovania a sú v príkrom rozpore so správnym hodnotením dôkazov. Obžalovaní boli šokovaní najmä z toho, že súdu pri ustálení ich viny neprekážala existencia veľkého počtu zjavných rozporov. Súd pri rozhodovaní akceptoval neveriteľné množstvo na hlavnom pojednávaní vyslovených domnienok, ktoré neboli na súde preukázané a potvrdené. Skutočná existencia zásady in dubio pro reo nemala pri rozhodovaní senátu Špecializovaného trestného súdu žiaden vplyv.

Nasledoval rozbor výpovedí a rozporov vo výpovediach svedkov Ing. U. D., I., na dotvrdenie už uvedeného.

C. Ak vznikli dôvodné pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy :

1. Nejasnosť alebo neúplnosť skutkových zistení súdu vyplývali aj z absencie kritického hodnotenia hodnovernosti výpovedí kľúčových svedkov.

Súd nepochopiteľne nemal žiadne pochybnosti o tom, že by svedkovia na pojednávaní mohli vypovedať účelovo a nepravdivo. Dôvodom výpovedí množstva svedkov bola ich zjavná snaha vymeniť nepravdivé svedectvo za zhovievavosť prokuratúry v ich trestných veciach. Prokuratúrou bola beztrestne marená spravodlivosť počas celého konania. Odplatnosť poskytnutých svedectiev závadovými svedkami, mala za následok existenciu zjavných pochybností o správnosti skutkových zistení.

Do pozornosti súdu ďalej dali celkový konkrétny rozsah a obsah výpovede svedkyne Ing. K. U., ktorý súdom nebol podrobený žiadnej kritike. Nie je v možnostiach bežnej ľudskej pamäte zapamätať si také množstvo účtovných, daňových a iných detailov, ktoré sa datujú najmä do rokov 2009-2010. Teda Ing. K. U. v roku 2014 detailne vypovedala o skutočnostiach, ktoré sa mali udiať najmä v roku 2010. Svedkyňa si pamätala dátumy, sumy, názvy spoločnosti, priebeh kontrol a pod. Bežný jednotlivec si v detailoch nemôže pamätať, čo robil pred týždňom, už sa sotva hmlisto vie rozpomenúť, čo robil mesiac dozadu, no určite sa nemôže pamätať na to, čo v detailoch robil pred štyrmi rokmi, tak ako to bolo u Ing. U.. Zjavná účelovosť, naučenosť, sofistikanosť a plánovitosť každej z jej výpovedí, vrhá negatívne svetlo na celkovú nedôveryhodnosť takejto svedkyne.

Samotný príslub tzv. úplatku musí byť jasný, zrozumiteľný, vážny a preukázaný. Taký nebol preukázaný ani vykonaným dokazovaním.

V celej trestnej veci neexistuje podľa obžalovaných relevantný a spôsobilý dôkaz, ktorý by svedčil o

tom, že by bol z ich strany skutočne poskytnutý Ing. K. U. dňa 15. decembra 2010 úplatok vo výške 40.000,- €. Je navyše veľmi pozoruhodné, no nepovšimnuté, že sa odovzdanie takéhoto údajného úplatku neobjavilo nikde, teda ani na nezákonnej nahrávke kolujúcej po internete.

Obžalovaní navrhli ďalej uskutočniť vzájomnú konfrontáciu svedkýň U. a D. na vysvetlenie nezrovnalostí, najmä na vysvetlenie odkiaľ disponuje svedkyňa D. takým rozsahom informácii k prejednávanej veci, a to najmä z dôvodu, že svedkyňa U. jednoznačne popiera, že by sa s D. o týchto veciach bavila a aj ich vzájomné vzťahy boli od istého obdobia značne narušené. Preto je aj nelogické, aby sa U. do hĺbky zdôverovala D..

Neexistuje žiaden dôkaz o závere, ktorý si osvojil prvostupňový súd, teda že by medzi obžalovanými a Ing. K. U. existovala komunikácia formou Skype. Ak takáto komunikácia existovala, tak len medzi I. a U.. Je nepochopiteľné, že sa súd vo svojich záveroch o vine obžalovaných uspokojil s tvrdením U. a I., v ktorom uviedli, že sa takmer nepoznajú. Opak je však pravdou. Preto je k týmto dôležitým skutočnostiam potrebné vypočítať aj svedkov K. N. a N. J..

Je potrebné vypočítať správcu konkurznej podstaty spoločnosti AGARTHA s. r. o., (predtým Lived group s. r. o.) Ing. K. K. so sídlom kancelárie Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, ku skutočnostiam akým spôsobom I. nakladal s majetkom spoločnosti, na ktorú prešli všetky platby nadmerného odpočtu DPH z AB Cosmetics, s.r.o.

Je potrebné vypočítať K. K. k jej vedúcemu postaveniu na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky, ako aj k oprávneniam a právomociam jednotlivých riaditeľov DÚ. Zásadne spochybniť skutočné možnosti K. U. určovať a ovplyvňovať skutočné celkové objemy, resp. tolerancie a hranice uplatňovaných odpočtov DPH v rámci pôsobnosti jednotlivého daňového úradu. V silách akéhokoľvek riaditeľa daňového úradu objektívne nikdy nebolo možné „vyveštit“ ani približnú sumu, v akom rozsahu budú uplatnené daňovými subjektami, v spádovom obvode úradu, nadmerné odpočty dane z pridanej hodnoty. Preto v naznačenom smere aj akékoľvek prípadné plnenia pre U. za údajné poskytnutie informácií o tolerancii a limitoch NO DPH, či obdobných „služieb“, by predstavovali zo strany obžalovaných úplne zbytočnú a bezdôvodnú položku.

D. Napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona :

Senát Špecializovaného trestného súdu nesprávne ustálil kvalifikáciu obžalovaným za vinu kladeného skutku ako zločin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Takáto kvalifikácia obžalovaným pripisovaného konania je nesprávna a je v rozpore s Trestným zákonom.

V rozsudku nie sú akceptovateľným spôsobom vyriešené opodstatnené otázky, prečo konanie obžalovaných nebolo kvalifikované podľa iného ustanovenia, napr., podľa § 332 ods. 1, 2, 3 Trestného zákona. Použitie kvalifikácie podľa ustanovenia § 333 ods. 3 Trestného zákona a jej následné nekritické akceptovanie prvostupňovým súdom, nie je v rozsudku relevantne odôvodnené. V ustanovení § 333 Trestného zákona, ktoré „pracuje“ s pojmom „obstarávanie vecí všeobecného záujmu“, mal zákonodarcu skôr na mysli poskytovanie úplatku v súvislosti s verejným obstarávaním. V rámci takéhoto nesprávneho chápania ustanovenia § 333 Trestného zákona, by potom bola existencia ustanovenia § 332 v Trestnom zákone úplne zbytočná a v praxi neaplikovateľná.

Obžalovaní napokon namietali uloženie trestov, ako trestov neprimeraných z dôvodov, že o uloženie neprimeraného trestu pôjde aj vtedy, ak je síce uložený v zákonnej sadzbe, no pri jeho ukladaní neboli zohľadnené sociálne statusy obžalovaných, ich pomery ako obžalovaných, možnosti nápravy, poľahčujúce okolnosti. Aj preto považujú obžalovaní im uložený trest za príliš prísny a neprimeraný. Pokiaľ boli odsúdení podľa ustanovenia § 333 ods. 3 Trestného zákona s použitím §38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, a to bez existencie priťažujúcej okolnosti, no pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa §36 písm. j) Trestného zákona, k trestu odňatia slobody v trvaní 6 (šesť), resp. 7 (sedem) rokov, je pozoruhodné, prečo bolo pristúpené súdom k uloženiu trestu až v takej vysokej a neprimeranej výške. Obžalovaní dôvodne očakávali trest v rozsahu maximálne piatich rokov, a to ako predtým netrestané osoby. Trest v trvaní 6 (šesť), resp. 7 (sedem) rokov, a to bez jeho náležitého a podrobného odôvodnenia, v sebe implementuje už aj fikciu zohľadnenia ich neexistujúcej recidívy.

Podľa názoru obžalovaných napádaným rozsudkom ako aj v konaní, ktoré rozsudku predchádzalo, boli

flagrantne a preukázateľne porušené ich práva obžalovaných garantované Ústavou SR, Dohovorom a Trestným poriadkom v takom rozsahu, že by to malo odvolací súd viesť k zrušeniu napádaného rozsudku a k ich oslobodeniu spod obžaloby.

Z uvedených dôvodov odvolaciemu súdu navrhli, aby po preskúmaní napádaného rozsudku, z niektorých dôvodov uvedených v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku a spod obžaloby ich v plnom rozsahu oslobodil.

Alternatívne navrhli, aby najvyšší súd po preskúmaní veci, a to z niektorých dôvodov uvedených v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Za priaznivejšiu alternatívu v danom štádiu trestného konania, považujú aj možné prekvalifikovanie skutku, a to podľa ustanovenia § 333 ods. 2 Trestného zákona.

Zároveň žiadali, aby boli po zrušení napádaného rozsudku Špecializovaného trestného súdu ihneď prepustení z väzby na slobodu.

V odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Šulvu uviedli, že napádaný rozsudok je založený na nejasných a neúplných skutkových zisteniach prvostupňového súdu a o skutkových zisteniach existujú závažné pochybnosti.

Prvostupňový súd vyhodnotil dokazovanie jednostranne, prehliadol skutočnosti svedčiace v prospech obhajoby a skutočnosti rozporujúce verziu skutku podľa súdu. Súd taktiež nesprávne vyhodnotil hodnovernosť svedkov a vierohodnosť ich výpovedí a neprihliadol na faktické výhody poskytované svedkom postupom zo strany polície a prokuratúry, pričom preukázanie rozhodujúcich skutočností je založené výlučne na svedeckých výpovediach, resp. jednej svedeckej výpovedi.

Súd odmietol vykonať mnohé závažné dôkazné prostriedky navrhované zo strany obhajoby, a to najmä dokazovanie vo vzťahu k nestrannosti a hodnovernosti svedkov, ktoré nebolo umožnené ani OČTK v prípravnom konaní a preukázaniu motívu obžalovaných, ktorý vyhodnotil prvostupňový súd veľmi nelogicky.

V zmysle naplnenia zásady objasnenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností obžaloba bola povinná poskytnúť dôkazy, avšak vzhľadom k benevolentnému prístupu súdu k miere istoty ohľadne preukázania skutku, to nakoniec nemala za potrebné.

Extrémne rozpory v svedeckých výpovediach a nedostatok iného dôkazného materiálu vyústili do snahy súdu jednostranne vyberať a poukazovať na skutočnosti, ktoré sú v neprospech obžalovaných a bohužiaľ v niektorých častiach odôvodnenia súd nahradil jasné a presvedčivé závery svojimi špekuláciami. Zúženie rozsahu dokazovania mimo rámec preukázania majetkového prospechu obžalovaných z vyplácaných nadmerných odpočtov DPH viedol súd k veľmi nepravdepodobnému až nemožnému hodnoteniu motívu obžalovaných.

V ďalšej časti hodnotili dôkazy vykonané prvostupňovým súdom najmä výpovede svedkov Ing. U., I., D., Ing. J. (poukazujúc na zápisnicu z hlavného pojednávania zo dňa 9. decembra 2014, ŠTS Banská Bystrica, sp. zn. BB-3 T 27/2014), Ing. J., Ing. K. T. a Ing. K. T., T. I., MgA. C. C..

Ďalej s poukázaním na tento rozbor svedeckých výpovedí uviedli, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v rámci daňových úradov v Slovenskej republike neexistoval žiadny všeobecne záväzný právny predpis, alebo metodický pokyn daňového riaditeľstva, ktorý by upravoval, resp. stanovoval do akej výšky si môže daňový subjekt uplatňovať nadmerný odpočet v konkrétnom zdaňovacom období. Síce bolo prvostupňovým súdom zistené, že existuje určitý plán výberu daní, no zo zákonnej úpravy DPH však vyplýva, že daňový úrad je povinný vyplatiť daňovému subjektu odpočet dane neobmedzene, ak splní všetky zákonné podmienky na jej uplatnenie v zákonných lehotách.

Bezproblémové vrátenie a vyplatenie uplatneného nadmerného odpočtu vyplýva zo zákona o správe daní, ktorý je zárukou zákonného postupu správcu dane a zároveň chráni práva a právom chránené záujmy daňového subjektu. Zásada zákonnosti v daňovom konaní vyjadruje požiadavku, aby daňové orgány v konaní zachovávali všetky všeobecne záväzné predpisy.

Ďalej uviedli, že motív, ktorý priradil prvostupňový súd obžalovaným sa zdá byť absurdný, išlo by len o akýsi nešpecifikovaný záujem či radosť obžalovaných z toho, že spoločnostiam z ktorých nemajú majetkový prospech bol vyplatený nadmerný odpočet DPH.

Obhajoba totiž preukázala, že peňažné prostriedky spočívajúce v NO DPH vyplácané na bankové účty AB Cosmetics, s.r.o. a AB Technology, s.r.o. boli cez ďalšie spoločnosti (Lived Group, s.r.o.) vyplácané na súkromné účty T. I., čiže osoba majúca záujem na bezproblémovom vyplácaní nadmerného odpočtu DPH bol práve T. I., ktorého súd paradoxne považuje za jedného z kľúčových a hodnoverných svedkov.

Ďalej poukázali na to, že z vykonaného dokazovania nevyplýva ako dlho obvykle trvala daňová kontrola na Daňovom úrade Šamorín a teda neexistuje zdôvodnenie, prečo by mali obžalovaní platiť za promptné vyplatenie nadmerného odpočtu DPH. Samotný fakt, že došlo k vyplateniu nadmerných odpočtov DPH ešte neznamená, že predmetné nadmerné odpočty DPH boli neoprávnené alebo sa tak muselo stať v dôsledku súdom uvedenej súčinnosti či ovplyvňovaniu výkonu právomoci kontrolórov pri vykonávaní kontrol, ako o tom uvažoval prvostupňový súd. Platobné poukazy na základe ktorých boli vyplácané jednotlivé nadmerné odpočty nesvedčili sami o sebe vôbec o ničom.

Obžalovaní aj v tomto odôvodnení odvolania opätovne poukázali na obrazovo-zvukový záznam predložený svedkom I., ktorý bol znalcom Ing. Q., znalecký posudok č. 16/2013, posúdený ako zmanipulovaný.

V dôkaznom materiáli absentuje podľa obžalovaných akýkoľvek dôkaz preukazujúci skutočnosť odkiaľ svedkyňa I. a svedok I. vyberali a pripravovali peňažné prostriedky na údajné vyplatenie úplatku Ing. K. U. obžalovanými. Obžaloba v tomto smere neuniesla svoje dôkazné bremeno.

Svedkovia Ing. K. T. a Ing. K. T. vypovedali o takých skutočnostiach, aj to len v rovine dohadov keď uvádzali čo by mohlo byť dôvodom pre poskytnutie úplatku. Títo dvaja svedkovia nevedeli ničím prispieť k objasneniu konkrétneho prejednávaneho skutku, v podstate mohli byť zo strany obžaloby navrhnutí akýkoľvek iní dvaja vedúci pracovníci daňovej správy a bol by dosiahnutý rovnaký výsledok.

Svedkyňa T. I. nevedela povedať vôbec nič o konkrétnom skutku, nevedela povedať či došlo k nejakej dohode o odmene medzi obžalovanými a K. U.; či, za čo a v akej výške boli K. U. prisľúbené alebo vyplatené peňažné prostriedky.

Svedkyňa mala všetky informácie o skutku od T. I., s ktorým podľa jej svedeckej výpovede mala bližší pomer.

Svedkyňa navyše vypovedala v rozpore s obsahom svedeckej výpovede Ing. K. U., U. D. a T. I. ohľadne skutočností za akých časových a miestnych okolností sa jednotliví svedkovia medzi sebou a s obžalovanými stretávali.

Ďalej obžalovaní v odôvodnení poukázali na spôsob používania zásady in dubio pro reo v konaní ako je v tejto veci, poukázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky a Českej republiky.

Navrhli vykonať odvolacím súdom dokazovanie výsluchom svedkov Ing. K., tak ako to navrhovala obhajoba v prípravnom konaní. Rovnako obhajoba k preukázaniu hodnovernosti svedkov I. navrhla v odvolacom konaní vypočuť svedka W..

V ďalšej časti odôvodnenia podaného prostredníctvom dr. Šulvu obžalovaní poukázali na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č.k. 6To/5/2011 a č.k. 2 Toš/4/2009 v častiach, kde sa zaoberajú hodnotením dôkazov špecificky, ak je rozhodnutie založené na výpovedi jediného priameho svedka, tak ako už bolo uvedené.

Na základe vyššie uvedeného hodnotenia skutkového stavu obžalovaní konštatovali, že nie je možné uzatvoriť, že vina bola obžalovaným bez pochybností preukázaná. Ak existujú akékoľvek racionálne pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obvineného.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaní poukázali na procesné vady konania, a to najmä na účelové vylúčenie vecí Ing. J. a Ing. U. na samostatné konania. Z toho vyvodzovali, že orgány činné v trestnom konaní boli na základe výpovedí Ing. K. U. informovaní o vzájomnom stretnutí Ing. K. U., Ing. A. J. a obžalovaných a ich dohode o spolupráci vo všetkých vyššie uvedených konaniach od doby výpovedí K. U. vo vyššie uvedených predmetných konaniach (dňa 19. apríla 2013, 19. mája 2013, 24. mája 2013).

Napriek získaniu vedomosti o skutku údajného podplácania Ing. K. U. a Ing. A. J. obžalovanými v rovnakom čase na základe svedeckých výpovedí Ing. K. U., skutky neboli vyšetrované ako pokračovací trestný čin. Skutok podplácania K. U. zo strany obžalovaných a skutok podplácania A. J. zo strany obžalovaných mal byť jednoznačne vyšetrovaný ako pokračovací trestný čin, nakoľko spĺňa všetky atribúty pokračovacieho trestného činu podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona ako aj v zmysle judikatórnych záverov. V zmysle rozhodnutia č. 94/2002 zaradeného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zásadná procesná chyba prípravného konania spočíva v rozdelení konania do čiastkových skutkov, hoci ide o jeden pokračovací trestný čin. V zmysle rozhodnutia R16/1988: Opakované prijímanie alebo požadovanie úplatku, resp. ich opakované poskytovanie, ponúkание alebo sľubovanie, bolo za splnenia ďalších zákonných predpokladov správne posudzované ako jeden pokračovací trestný čin. Z vyššie uvedených dôvodov obžalovaní navrhli spojenie príslušného konania s konaním, v ktorom bolo na nich podaná obžaloba za prečin podplácania Ing. A. J. (ČVS:PPZ-1066/NKA-PK-BA-2013). Okrem vyššie uvedeného obhajoba má za to, že o všetkých vyššie uvedených skutkoch sa malo konať spoločné konanie v zmysle ustanovenia § 18 ods. 1 Trestného poriadku.

Jedna z najzávažnejších skutočností je, že orgány činné v trestnom konaní reprezentujú vo všetkých vyššie uvedených konaniach tie isté osoby, a to vyšetrovateľ JUDr. K. a prokurátor JUDr. C., čiže nejedná sa len o vedomosť inštitucionálnu, ale i personálnu. Konanie vyšetrovateľa a prokurátora je účelové, neprofesionálne a úmyselne skracujúce práva obhajoby.

Účelovým vylučovaním a rozdeľovaním trestných konaní orgánov činných v trestnom konaní spôsobili, že svedok Ing. K. U., svedok I. a svedok MgA. C. môžu vo všetkých vyššie uvedených konaniach vypovedať odlišne podľa potrieb konkrétneho trestného konania. To ďalej umožňuje orgánom činným v trestnom konaní vytvárať selektívny dôkazný stav a obstarávať len určité dôkazy, t. j. dôkazy, o ktorých majú pochybnosť, či by mohli byť v prospech obžaloby, obstarávajú v inom konaní.

Konkrétnym príkladom je zaistenie kamerového systému v areáli Carat Distillery v konaní ČVS: PPZ-398/NKA-PK-BA-2013 a tiež postup orgánov činných v trestnom konaní vo veci, v ktorej je trestne stíhaná Ing. K. U..

Z pohľadu uvedeného obžalovaní pripomenuli, že žiadali pripojiť trestné spisy v ktorých sú vyšetrované skutky Ing. K. U., I. i Ing. J., avšak tieto návrhy na dokazovanie boli zo strany prvostupňového súdu odmietnuté. V zmysle judikatury ESLP má právo obžalovaný viesť o trestných stíhaniach svedkov a o ich prípadných dohodách s orgánmi činnými v trestnom konaní (viď rozhodnutia Salmon Meneses proti Taliansku, Flanders proti Holandsku, Lorse proti Holandsku, Cornelis proti Holandsku).

Pritom poukázali na konštatovanie, že obžalovaný má právo skúmať všetky dôkazy vzťahujúce sa k hodnovernosti svedkov a v tomto zmysle došlo k upretiu práva na obhajobu (Ústavný súd ČR, III. ÚS

2042/08). Obžalovaní na základe uvedeného navrhli v odvolacom konaní opätovne vypočúť svedka Ing. J..

Prvostupňový súd podľa ich názoru pochybil keď nevyhlásil nezákonný a zmanipulovaný obrazovo-zvukový záznam a jeho prepis zo súdneho spisu. V zmysle rozhodnutia ESĽP Georgi Yordanov proti Bulharsku, rozsudok z 24. septembra 2009, pokiaľ je nezákonnosť obrazovo-zvukového záznamu trestným súdom prehlásená a takýto dôkaz v konaní nepoužitý, avšak záznam naďalej zostane v spise, sťažovateľ je obeťou v zmysle Dohovoru. Existencia obrazovo-zvukového záznamu a jeho prepisu v súdnom spise po konštatovaní jeho nezákonnosti a vylúčení z rozsahu dokazovania je nezákonným procesným postupom prvostupňového súdu.

Obžalovaní poukázali na nebývalo ostrú a masívnu mediálnu kampaň a požadovali, aby ňou odvolací súd nijako nebol ovplyvnený a riadil sa len obsahom spisu.

Na základe vyššie uvedeného obžalovaní navrhli, aby odvolací súd podľa ust. § 321 ods. 1 písm. a) až e) Trestného poriadku zrušil napádaný rozsudok a vrátil vec prvostupňovému súdu na riadne prejednanie a uložil prvostupňovému súdu spojiť príslušné konanie s konaním, v ktorom sú obžalovaní z trestného činu podplácania Ing. A. J.. Zároveň obžalovaní žiadajú, aby boli okamžite prepustení z väzby na slobodu.

V osobne podanom odôvodnení odvolania obžalovaný O. I. uviedol, že sa stotožňuje so všetkými tvrdeniami svojich právnych zástupcov. Navyše spochybnil nezaujatosť výpovede svedka MgA. C. C. z dôvodov, že asi pred štyrmi rokmi sa ich predtým priateľský vzťah úplne skončil, pretože sa pobili na dovolenke a tým vyvrcholili problémy medzi nimi, ktoré dovtedy mali (záujem o svoje partnerky). Výpoveď svedka z týchto dôvodov považoval za účelovú, zaujatú a neobjektívnu.

Obžalovaný Ing. I. I. v osobne podanom odôvodnení odvolania uviedol, že rozpory vo výpovediach Ing. U., I. nemôžu byť podkladom výroku o jeho vine. Poukázal na nerozhodnutie o námietke zaujatosti prokurátora voči senátu Špecializovaného trestného súdu.

Poukázal tiež na to, že na svedkyňu Ing. U. nebola doposiaľ z neznámych dôvodov podaná obžaloba vo veci prijímania úplatku za spol. AB Cosmetics a AB Technology, čiže trestné stíhanie je umelo predlžované, hoci konanie Ing. D. J., ktorý nespolupracoval tak ako Ing. U., už bolo na prvom stupni rozhodnuté. Svedkyňa Ing. M. U. vypovedá podľa jeho názoru tak, aby neublížila Ľ. I. a on len dopĺňa jej výpoveď tvrdeniami potvrdzujúc stretnutia, kedy ju on videl na „jar, alebo v lete na parkovisku a v zime (v decembri) ako prechádzala cez bránu." K tomu si presne pamätá dátum 15. decembra 2010, pričom ona jeho ani raz nevidela. Konštatoval, že obaja svedkovia účelovo klamú.

Ďalej uviedol, že ak Špecializovaný trestný súd nezistil a neustálil dátum, kedy malo dôjsť k tzv. „dohode" možno len hádať a domnievať sa, kedy začala platiť a vyplývajú z nej „záväzky." Na str. 24 ods. 4 rozsudku súd uviedol: „K okolnostiam bezproblémového vyplácania nadmerného odpočtu svedkyňa Ing. M. U. uviedla, že na základe „dohody" so I., potom, ako bola poverená riadením DÚ Šamorín a neskôr menovaná do funkcie riaditeľky Daňového úradu Šamorín ju obžalovaný Ing. I. I. požiadal, aby mu pomohla v čo najkratšom čase a bez problémov pri vrátení nadmerného odpočtu bez kontroly. Najskôr sa to týkalo spol. ABC, následne ABT, pretože ABC stávala závod bolo to ako investícia, jednalo sa asi o 500.000,- Euro na vratkách nadmerného odpočtu DPH.

Poukázal tiež na to, že do odmeny Ing. U. neboli zahrnuté vratky nadmerného odpočtu DPH za marec, apríl, september až november 2010, hoci na to nie je žiadny logický dôvod.

S touto skutočnosťou sa nijako nevysporiadal ani súd, pritom výška sľúbeného úplatku spôsobila použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu.

Súd tiež nezistil presný deň „sľúbenia úplatku a dohody o NO DPH", rovnako sa súd nevysporiadal so

sľúbenou odmenou pre p. Ing. U., uspokojil sa s jej tvrdeným výpočtom zo súm nadmerného odpočtu DPH, ktoré mal určiť samotný obžalovaný.

Ďalej poukazoval na systém a plán výberu DPH a vplyv tohto systému na schopnosti a možnosti svedkyne Ing. U. podávať informácie o možnom uplatnení a o výške žiadaného nadmerného odpočtu DPH.

Upozornil odvolací súd na úplne novú skutočnosť, ktorú zistil počas prípravy k odvolaniu. V novembri a decembri roku 2010, keď svedkyňa Ing. K. U. vykonávala funkciu riaditeľky DÚ Šamorín, firma Carat Distillery Trade uplatnila NO DPH vo výške 197.218,- Euro za 11/2010, a 284.160,- Euro za 12/2010. Pýtal sa, z akého dôvodu tieto nadmerné odpočty DPH Ing. U. nespomenula a tie by tak isto mohli spĺňať všetky „kritéria“ ktoré stanovila Ing. U. a orgány činné v trestnom konaní. Jediný bod, ktorý nespĺňajú je, že nie sú fiktívne ako uvádza prokurátor, lebo aj tam boli dodatočne vykonané kontroly, ktoré, ako všetky ostatné kontroly v ich firmách, tiež boli v poriadku.

V ďalšej časti odôvodnenia poukázal na to, že výpoveď I. je účelová a plná klamstiev, je v nej veľa faktov ktoré sú prispôbené výpovediam iných svedkov a v niektorých bodoch úplne protirečia ozajstným faktom. Podrobne na ne poukázal.

Rovnako kritike podrobil aj výpoveď svedkyne D., o ktorej uviedol, že je plná rozporuplných tvrdení ktoré nekorešponujú s výpoveďou Ing. K. U.. Všetky poznatky, o ktorých rozpráva vo svojej výpovedi, získala výlučne od svedkyne U.. Je málo pravdepodobné, že by sa svedkyňa D., ktorá bola vyše pol roka vo vyšetrovacej väzbe za zločin podvodu organizovanou skupinou, Ing. U. zdôverila informáciami, ktoré popisuje.

Ďalej poukázal na konkrétne rozpory vo výpovediach svedkýň D. a Ing. U..

Na záver odvolania uviedol, že celé trestné konanie bolo začaté na základe nezákonného získania dôkazu a to videonahrávky, ktorú doniesol svedok I.. Na základe nezákonne získanej videonahrávky vypovedala Ing. M. U., ktorá pri všetkých svojich výpovediach zdôrazňovala, že videla túto nahrávku pred výsluchmi. To že svedkyňa je ovplyvnená touto videonahrávkou vyplýva z jednej vety, ktorú ona uviedla: „O tomto stretnutí bol aj zverejnený záznam v médiách.“ (Str. 15 obžaloby.)

Samotná videonahrávka mala slúžiť Ľ. I. na vydieranie obžalovaného a jeho rodiny, čo uviedol vo svojom vydieračskom liste. Vyšetrovateľ a prokurátor museli vedieť o tom, že I. získal tento videozáznam nezákonným spôsobom čo potvrdil aj sudca Špecializovaného trestného súdu, ktorý rozhodoval o ich vzatí do väzby. Aj napriek tomu svedkyňa Ing. U. táto nahrávka bola orgánmi činnými v trestnom konaní prehratá a ona vypovedala aj priamo k nej.

Obžalovaný Ing. I. I. na záver odôvodnenia odvolania navrhol, aby odvolací súd v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol alebo rozhodol novým rozsudkom vo veci, ktorým obžalovaných oslobodí.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd na základe podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. V rámci postupu podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadol odvolací súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Preskúmaním Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné, avšak odvolania obžalovaných dôvodné nie sú. Odvolaniu prokurátora preto vyhovel a na jeho podklade upravil

skutkovú vetu výroku o vine a odvolania obžalovaných zamietol ako nedôvodné.

Vzhľadom na to, že odvolanie prokurátora bolo, čo i len sčasti dôvodné (proti výroku o vine) odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu s poukazom na ustanovenie 321 ods. 3 Tr. por. - koniec vety za bodkočiarkou, podľa ktorého, ak však (odvolací súd) zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

K námietkam prokurátora týkajúcim sa výroku o vine:

Podľa názoru odvolacieho súdu, ak prvostupňový súd správne a v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán, vyslovil vinu oboch obžalovaných opierajúc sa aj o nepochybné skutkové zistenie spočívajúce v tom, že obžalovaní Ing. I. I. v prítomnosti a za aktívnej súčinnosti O. I. dňa 15. decembra 2010 v kancelárii Ing. I. I. v Šamoríne na Seneckej ceste č. 23 spoločne poskytli Ing. K. U. časť dohodnutej finančnej odmeny vo výške 40.000,- eur tým spôsobom, že O. I. sumarizoval vrátené finančné prostriedky z nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty, ktorých sumy potom diktoval Ing. I. I., sumu vypočítanej časti odmeny pripravil v hotovosti O. I. a Ing. I. I. ju odovzdal Ing. K. U. a zvyšná časť odmeny vo výške 250.000,- eur zostala podľa ich vzájomnej dohody u obžalovaných na ďalšie zhodnotenie s tým, že si o ňu môže kedykoľvek požiadať, neexistoval rozumný a presvedčivý dôvod neakceptovať usvedčujúce dôkazy podporujúce tvrdenie obžaloby, že svedkyňa Ing. K. U. skutočne koncom mesiaca február 2013 požiadala o vyplatenie ďalších peňazí zo zvyšnej sumy, ktoré jej Ing. I. I. osobne, v jej byte vo Veľkom Mederí, na Ružovej ulici č. 177, odovzdal peňažnú hotovosť vo výške 10.000,- eur.

Prvostupňový súd akceptujúc len odovzdanie sumy 40.000,- eur v decembri 2010 argumentoval tým, že o odovzdaní tejto sumy peňazí alebo len o odovzdaní peňazí vedela nielen svedkyňa Ing. U. a obžalovaní, ale aj svedkovia I., I. a D.. Vzhľadom na to hodnotiac tieto výpovede v súhrne prvostupňový súd im uveril a najmä najpresnejšej výpovedi svedkyne Ing. K. U. a akceptoval poskytnutie časti sľúbeného úplatku. Na druhej strane, napriek tomu, že pri odovzdaní tejto časti úplatku bolo vopred dohodnuté medzi svedkyňou a obžalovaným Ing. I. I., že jej ostatné peniaze zúročí alebo investuje, a keď ich bude potrebovať, jej ich poskytne a keby sa niečo stalo, môže sa svedkyňa obrátiť na jeho ženu Ninu, ktorá o tom bude vedieť. Od obžalovaného Ing. I. I. o tom vedel, aj vypovedal svedok I..

Ak teda prvostupňový súd uveril výpovediam uvedených svedkov o odovzdaní prvej časti sumy (40.000,- eur), nebol dôvod neveriť aj tej časti výpovede svedkyne Ing. K. U., v ktorej popisovala, ako požiadala obžalovaného Ing. I. I. o ďalšie peniaze, ktorý ju najprv v roku 2012 pred Vianocami odmietol a neskôr, keď vo februári roku 2013 potreboval pomoc a svedkyňa odporučila obžalovaného na Ing. J., tak jej mal obžalovaný Ing. I. I. doniesť 10.000,- eur v 50 eurových bankovkách z Tatrabanky. Výpoveď svedkyne ohľadne dohody o odmene ako aj vyplatení prvej i druhej časti odmeny za protislužby, ktoré presne pred súdom špecifikovala, a na ktoré obžalovaní nemali žiadny právny nárok, tvorili uzatvorený celok, o ktorom vypovedala nielen ona samotná, a z ktorého nebolo podľa názoru odvolacieho súdu možné vytrhnúť jednu podstatnú časť a o nej vysloviť, že prvostupňový súd ju nemal potvrdenú žiadnymi inými dôkazmi a obžalovaní vinu popierajú, preto z dôvodu dôkaznej núdze tieto skutočnosti do dokázanej časti skutku súd nezahrnul. Takýto postup prvostupňového súdu by totiž oslaboval výpoveď svedkyne Ing. U. podporovanej celým radom nepriamych dôkazov, bez uvedenia detailnejšieho dôvodu. Svedkyňa nemala dôvod priťažovať nielen obžalovaným, ale v podstate i sebe a opisovať prevzatie ďalšej sumy peňazí zo sľúbeného a dohodnutého úplatku, najmä ak pre trestnosť žalovaného skutku postačovalo čo i len sľúbenie vyplatenia odmeny za nadštandardné služby riaditeľky Daňového úradu Šamorín.

Odvolaciemu súd sa preto javilo logické a nadväzujúce na ostatné dôkazy, akceptovanie i tej časti výpovede svedkyne Ing. U., v ktorej popisovala odovzdanie a prevzatie sumy 10.000,- eur od

obžalovaného Ing. I. I. na základe predchádzajúcich dohôd (o odmene - na jar, či v lete 2010 a o jej vyúčtovaní z decembra roku 2010) medzi svedkyňou a obžalovanými a zahrnutie tohto skutkového deja do výroku o vine.

K výpovedi svedkyne Ing. K. U., ale i k výpovedi svedka T. I. a Ing. U. D. odvolací súd aj na podklade odvolaní podaných obžalovanými uvádza:

Výpoveď svedka je výsledkom aplikácie jeho schopností správne vnímať, rozpoznať, uložiť si v pamäti a s odstupom času z pamäte vybrať a na základe uchovaného popísať v minulosti vnímané a rozpoznané deje. Všetky tieto schopnosti sú u jednotlivca individuálne a závislé na veľkom množstve ovplyvňujúcich faktorov, nielen vonkajších, ale aj vnútorných.

Ak svedok nie je schopný správne vnímať, rozpoznať, či zapamätať si prežitú udalosť, či situáciu, je veľmi ťažké predpokladať, že bude s odstupom času vedieť o nej vypovedať. Tieto schopnosti sú ovplyvnené najmä plynutím času, ako správne naznačil v odvolaní obžalovaný Ing. I. I.. Z toho dôvodu bolo i pri vyhlasovaní rozsudku zdôraznené, že je prirodzené, že vykonané dôkazy najmä výpovede svedkov sú rôzne, hoci sa týkajú tých istých dejov, udalostí, či situácií. Bolo by nepochopiteľné, aby boli zhodné, a to práve pre individuálne schopnosti každého jednotlivca.

Vo všeobecnosti možno k výpovedi svedkyne Ing. K. U., ale i k výpovedi už uvedených ďalších dvoch svedkov, uviesť, že pokiaľ odvolací súd vzal do úvahy odstup času od skutočností o ktorých táto svedkyňa mala vypovedať, priemerné schopnosti vnímať a rozpoznať podstatu udalostí, ktoré sledovala, možno na podklade nezmenených listinných dôkazov konštatovať, že svedkyňa si pri vybavovaní podstatných dejových udalostí neprotirečí, ani sama so sebou, ani s inými dôkazmi - najmä s uvedenými svedeckými výpoveďami.

Odvolací súd tým má na mysli najmä popisovanie vzťahu k obžalovanému Ing. I. I. a jeho synovi obžalovanému O. I., pričom so zreteľom na uvedené úvahy nebolo pre odvolací súd podstatné, či sa stretli na autobusovej zastávke, či niekde v reštaurácii, aby opätovne nadviazali kontakt z iniciatívy obžalovaného Ing. I. I., či svedkyňa bola predstavená MgA. C. C. pri spisovaní vyjadrenia Ing. A. J. alebo, či si mala auto za peniaze od obžalovaných objednávať v roku 2010, či neskôr a aké to vozidlo malo mať farbu, prípadne ďalšie nepodstatné okolnosti a detaily.

Odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa sa vzhľadom na odstup času zamerával predovšetkým na to, či si svedkyňa zapamätala deje a udalosti súvisiace priamo so skutkom, ktoré ho preukazujú alebo naopak vyvracajú. Vychádzal pritom aj z poznania, že usvedčujúca výpoveď nebude pre svedkyňu znamenať automaticky zľahčenie jej situácie ako obvinenej, ktoré je vedené oddelene, preto by chápal ako logický prejav svedkyne snahu neuvádzať všetky deje a udalosti, ktoré by jej mohli priťažovať, ak priamo nechcela využiť ustanovenie o práve svedka odoprieť výpoveď.

Na základe všetkých uvedených skutočností najvyšší súd považoval z výpovede tejto svedkyne spoľahlivo za preukázané, že bola kontaktovaná Ing. I. I. za účelom, aby ho spoločne s Ing. A. J. navštívili a dohodli sa, či za úplatu poskytnú obžalovaným protislužby v podobe poskytovania informácií, súčinnosti, pomoci najmä s nadmernými odpočtami DPH a s tým súvisiacimi daňovými kontrolami. Svedkyňa v zhode s ďalšími nepriamymi dôkazmi, keďže obžalovaní využili svoje právo a odmietli vypovedať a svedok Ing. J. využil právo odoprieť vypovedať, najmä s výpoveďami svedkov I., I., D., C. a listinnými dôkazmi popísala poskytovanie protislužieb, ako aj dohodu o 10% odmene z realizovaných nadmerných odpočtov DPH a prevzatie dvoch častí sľúbenej odmene v sume 40.000,- a 10.000,- eur. Spôsob, ako došlo k vypočítaniu odmene a jej vyplateniu nepovažoval odvolací súd z hľadiska trestnosti činu za podstatný a nepovažoval určité nepresnosti vo výpovedi svedkyne, ktoré namietali hlavne obžalovaní v konfrontácii s inými svedeckými výpoveďami za podstatné a schopné spôsobiť nedôveryhodnosť uvedenej svedkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní vierohodnosti svedkyne Ing. K. U. vzal do úvahy i jej trestné stíhanie súvisiace úzko s prerokúvanou vecou, tiež jej oznámenie na obžalovaného Ing. I. I., ktorý sa jej mal vyhrážať počas prerokúvania predmetnej veci na pojednávaní a zistil, nemá dôvod

svedkyňu a jej výpoveď považovať za nevierohodnú. Predovšetkým je nutné konštatovať, že údajné vyhrávanie, ako aj trestné stíhanie svedkyne je predmetom iného oddeleného konania a vytváranie predčasných záverov a názorov o týchto veciach by mohlo negatívne ovplyvniť rozhodnutie v prerokúvanej veci, pričom odvolací súd nemôže brať na zreteľ domnienky a úvahy, ktoré nie sú podložené relevantnými právnymi aktmi, či rozhodnutiami. Svedkyňa na priamu otázku, či je nejako ovplyvnená orgánmi činnými v trestnom konaní, odpovedala, že nie, uviedla, že skutok sa stal, tak ako je uvedený v obžalobe a ako o ňom už v minulosti vypovedala, a aj keď videla obrazovo-zvukový záznam o jej stretnutí s obžalovaným z 15. decembra 2010 viackrát v televízii i v prípravnom konaní vypovedala výlučne len o tom, čo sama zažila a zapamätala si. Okrem domnienok obžalovaných o tom, že svedkyňa vypovedá v ich neprospech výlučne pod vplyvom trestného stíhania vedeného proti nej nebol produkovaný žiadny relevantný dôkaz, ktoré by ich domnienky potvrdzoval.

Pokiaľ obhajoba oboch obžalovaných namietala od počiatku, že dokazovanie. a teda aj výpoveď svedkyne Ing. K. U. bola ovplyvnená predložením nezákonne získaného dôkazu - obrazovo-zvukového záznamu na DVD nosiči svedkom T. I., tak okrem toho, že súd prvého stupňa nepripustil vykonanie tohto dôkazu ani z neho pri rozhodovaní o vine nevychádzal, pre spornosť jeho získania (a rovnaký názor, ako mal Špecializovaný trestný súd si osvojil o i súd odvolací), svedkyňa Ing. U. sa nepotrebovala naučiť, či inšpirovať obrazovo-zvukovým záznamom, pretože to, čo na ňom bolo zaznamenané nebolo zmanipulované po obsahovej, alebo technickej a právnej stránke. Svedkyňa vypovedala podľa zážitkov z vlastnej pamäte, pričom v detailoch si aj nepresne pamätala alebo nepamätala určité konkrétnosti. Týka sa to najmä stretnutia so svedkom MgA. C., ktoré nebolo možné verifikovať pre jeho ojedinelosť a protichodné tvrdenia oboch aktérov, ako aj dôkaznú núdzu ohľadne tohto momentu, podrobnosti týkajúce sa zaobstarávania kúpy auta Honda z Japonska a zverovania sa o tom svedkyni D., započítavania niektorých nadmerných odpočtov do celkového sumáru, od ktorého obžalovaný Ing. I. I. vypočítal jej odmenu, pretože svedkyňa D. nemala iný zdroj informácií o budúcom aute Ing. U. len rozhovor s touto svedkyňou a svedkyňa Ing. U. o určení výšky jej odmeny jednoznačne a bez pochybností uviedla a žiadnym iným dôkazom to nebolo spochybnené, že výšku jej odmeny určoval výhradne Ing. I. I.. Tak znela ich dohoda, ktorá bola aj naplnená a svedkyňa ju plne rešpektovala.

Z týchto a ďalších dôvodov odvolací súd konštatoval, že je prirodzené ak výpovede viacerých svedkov nie sú totožné, najmä ohľadne detailov, ktoré nie sú z hľadiska zistenia skutkového stavu a jeho posúdenia až tak dôležité. Pre odvolací súd bolo podstatné, že dôkazy - výpovede svedkov Ing. K. U., T. I., Ing. U. D., MgA. C. C. sa zhodovali vo všeobecnom opísaní situácie vo firme, resp. vo firmách, ktoré riadili, resp. naň mali vplyv obžalovaní, spôsob, akým komunikovali s tzv. „spriatelnenými daňovými úradmi“ a najmä ich vedeniami, ako si uplatňovali nároky voči týmto daňovým úradom, teda ako (na rozdiel od iných zástupcov podnikateľov v obvode ich pôsobnosti) získavali informácie, ovplyvňovali ich konanie a získavali z toho výhody. Prví traja svedkovia aj uviedli, že vedeli o dohode medzi obžalovanými a Ing. U. o tom, že svedkyňa bude odmenená sumou 10% z uplatnených a vyplatených nadmerných odpočtov DPH pre formy riadené, či ovplyvňované obžalovanými.

Pokiaľ obžalovaní namietali, že firmy AB Cosmetics a AB Technology neboli riadené a vlastnené priamo nimi, ale svedkom I., táto skutočnosť nič nemení na zistení, že úžitok z toho nemal len a výlučne svedok I., ale najmä obžalovaní. Svedčí o tom napríklad spôsob uplatňovania nadmerných odpočtov DPH obžalovanými v prospech týchto firiem u svedkyne Ing. U., bez toho, aby na to boli konateľom a vlastníkom spoločností splnomocnení a tiež spôsob vyplácania odmien svedkyni Ing. U., ktoré na príkaz obžalovaného Ing. I. I. prostredníctvom svedkyne T. I. zabezpečoval svedok T. I., takisto bez formálnoprávneho, či účtovného podkladu. Svedčí to teda nielen o vzájomnej dôvere a previazanosti konania obžalovaných a svedka, ale aj o vopred dohodnutom postupe oboch obžalovaných a svedka, z ktorého obžalovaní aj náležite ťažili. Ak by tomu tak nebolo, nemali dôvod „starať sa“ o vyplácanie nadmerných odpočtov DPH v prospech firiem vedených a vlastnených svedkom I.. Práve pochybnosti svedka I., o jeho postavení vo firmách, ktoré formálne riadil a vlastnil, viedli k oznámeniu prerokúvanej trestnej činnosti.

Na základe týchto dôkazov a v nich obsiahnutých označených podstatných údajov súd prvého stupňa

správne rozhodol o vine obžalovaných.

Pre správne skutkové zistenie a právne posúdenie skutku odvolací súd nepovažoval za potrebné preukazovať spôsob, akým sa stala svedkyňa Ing. K. U. riaditeľkou Daňového úradu Šamorín, či ako bola uvedená do úradu a k čomu bola pri tej príležitosti vtedajšou riaditeľkou Daňového úradu SR zaviazaná, ako Ing. U. naložila s odmenou za služby obžalovaným, kedy a ako došlo k vyzdvihnutiu sumy odmeny z účtu firmy riadenej svedkom I..

Pokiaľ obhajoba namietala otrávenie dôkazov podľa teórie plodov otráveného stromu, k tomu odvolací súd uvádza nasledujúce:

V námietke obhajoby ide o nepochopenie tézy o procesnej nepoužiteľnosti tzv. „plodov otráveného stromu“.

Za „otrávený strom“ je potrebné považovať len postup príslušných štátnych orgánov, ktorý je v nesúlade so zákonom a ktorým získaná informácia, prípadne informácia získaná dokazovaním vykonaným v priamej a výlučnej nadväznosti na vyššie označenú prvotnú informáciu, má byť použitá ako dôkaz (napríklad mučenie podozrivého, respektíve obvineného a jeho výpoveď a dôkazné informácie získané postupmi vychádzajúcimi z obsahu takej výpovede, vec odňatá pri domovej prehliadke bez súdneho príkazu alebo policajné telefonické odpočúvanie bez súdneho príkazu). Nejde totiž o získanie dôkazu zákonným spôsobom (z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku, prípadne osobitného zákon v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por.), preto nie je v zmysle naposledy označeného ustanovenia „všetkým“, čo môže slúžiť ako dôkaz.

Odlišnú povahu má informácia - poznatok - získaný orgánmi vykonávajúcimi dokazovanie z hľadiska ich postupu zákonne, avšak zo zdroja, ktorý je na základe výslovnej zákonnej úpravy dôkazne nepoužiteľný. Produkovaný poznatok však má aj tu charakter operatívneho informačného základu pre ďalší postup orgánov činných v trestnom konaní pri zistení možného spáchania trestného činu a jeho páchatel'a, pátraní po procesne relevantných dôkazných prostriedkoch a následnom výkone dôkazov v trestnom konaní.

Prvotná informácia teda nie je dôkazom použiteľným pre rozhodovanie o vine, avšak výsledok vyššie popísaného nadväzujúceho postupu už áno, a v tomto prípade nejde o „plod otráveného stromu“.

Ak napríklad dôjde k nezákonnému zaznamenávaniu súkromného rozhovoru osôb, zakázanému v zmysle § 2 ods. 7 zákona číslo 166/2003 Z. z. (ďalej len zákon o ochrane súkromia), môže byť dotknutý záznam použitý v trestnom konaní alebo disciplinárnom len proti tomu, kto ho vyhotovil alebo nariadil jeho vyhotovenie, nie proti inej osobe (§ 7 ods. 3 zákona o ochrane súkromia). Ak je však na dotknutom zvukovom alebo obrazovo - zvukovom zázname (ktorý získala polícia svojím legálnym postupom, napr. vydaním veci) zachytené spáchanie trestného činu alebo informácia o jeho minulom spáchaní inou osobou ako vyhotoviteľom záznamu (vrátane osoby, ktorá môže byť vo vyššie uvedenom trestnom konaní proti takému vyhotoviteľovi poškodeným), môže a má byť východiskom pre postup orgánov činných v trestnom konaní ex offio vo vzťahu ku príslušnému skutku a jeho predpokladanému páchatel'ovi, aj keď samotný záznam v tomto konaní dôkazne použiť nemožno (zákon to zakazuje, ako je uvedené vyššie).

V prejednávanej veci má charakter informačného zdroja obrazovo - zvukový záznam, odovzdaný polícii svedkom I.. Ten (samotný) ani dôkazne nebol použitý v dôsledku popísanej právnej prekážky (§ 7 ods. 3 zákona o ochrane súkromia), čo však nebráni dôkaznému použitiu svedeckých výpovedí a iných dôkazov, týkajúcich sa zaznamenaných a súvisiacich okolností. Orgány činné v trestnom konaní teda nemuseli (a nesmeli) príslušné okolnosti ignorovať, museli ich však dokazovať inými (samozrejme zákonnými) dôkazmi.

Vo vyššie popísaných situáciách (vrátane naposledy uvedenej) by išlo o „otrávený strom“ v prípade, ak by sa jednalo o nelegálne vyhotovený záznam (bez súdneho príkazu, resp. súhlasu) polície alebo iného,

na taký postup pri dodržaní zákona, oprávneného orgánu.

Ak by tu nedošlo ku konfliktu so zákonom o ochrane súkromia (ktorý výslovne vylučuje použitie záznamu nezískaného zákonom upraveným postupom ako dôkazu) , záznam by okrem jeho použiteľnosti ako operatívnej informácie patril aj do kategórie „všetkého“, čo môže byť v trestnom konaní použité ako dôkaz v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku - teda bez ohľadu na konflikt so zákonom (v tomto prípade z oblasti súkromného práva - § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). V naposledy označenej úprave totiž nie je zákaz dôkazného použitia v trestnom alebo inom konaní vyjadrený a príslušné, Občianskym zákonníkom ustanovené sankcie (§§ 13 a 16 OZ) majú iný obsah a účel.

Príkladom rozlíšenia dôkazu a operatívnej informácie je aj situácia, keď došlo ku legálnemu odpočúvaniu telefonického rozhovoru, ktoré bolo nariadené v určitej veci a v rozhovore boli obsiahnuté údaje týkajúce sa inej veci, v ktorej sa súčasne nevedie trestné konanie pre niektorý z trestných činov uvedených v zákone (§ 115 ods. 6 Trestného poriadku). Naposledy označený údaj nemôže byť ako dôkaz použitý v inej trestnej veci, v ktorej sa súčasne nevedie trestné konanie pre niektorý z trestných činov uvedených v § 115 ods. 6 Trestného poriadku, je však informáciou, na základe ktorej prebehne ďalší vyššie popísaný postup orgánov činných v trestnom konaní. Táto informácia tiež nie je „plodom otráveného stromu“, avšak len pre jej neprocesné využitie nemôže byť priamo v konaní použitá ako dôkaz; to však nevylučuje verifikáciu a „sprocesnenie“ tejto informácie riadnymi dôkaznými prostriedkami - svedeckými výpoveďami, listinnými dôkazmi, (ako v prerokúvanom prípade) resp. ďalšími.

Z tohto pohľadu je zrejmé, že formálnym pochybením bolo nevyradenie obrazovo-zvukového záznamu zo spisu, avšak vzhľadom na jeho označenie ako nepoužiteľného dôkazu a jeho nevykonanie malo podľa odvolacieho súdu podstatne závažnejší vplyv na dokazovanie v tejto veci, ako jeho formálne nevyradenie z vyšetrovacieho spisu. Takýto postup bol síce nesprávny, avšak neovplyvnil dokazovanie a jeho hodnotenie, pretože sa neriadil nepoužiteľným obrazovo-zvukovým záznamom, ale najmä výpoveďami svedkov, ktoré už boli popísané.

Rovnako k námietke obžalovaných, že zo zápisníc z hlavného pojednávania neboli vyradené najmä namietané otázky (sugestívne, kapciózne), v situácii, ak súd námietku pripustil a otázka nemohla byť položená alebo musela byť preformulovaná, najvyšší súd konštatuje, že v zápisniciach sa žiadna taká otázka nevyskytuje, pretože zápisnice ani neobsahujú doslovné vedenie výsluchov. Tie sú obsiahnuté len v doslovnom prepise vedenia hlavného pojednávania, čo je však listina odlišná od zápisnice z hlavného pojednávania a navyše odvolací súd nezistil, že by prvostupňový súd, v rámci hodnotenia dôkazov, vzal na zreteľ niektorú z otázok, resp. odpovedí, ktoré boli úspešne namietané.

Pokiaľ obžalovaní namietali, že vo veci rozhodoval senát, ktorý bol namietaný prokurátorom v sťažnosti proti odmietnutiu obžaloby na str. 10, keď vzniesol aj faktickú námietku zaujatosti senátu Špecializovaného trestného súdu, tak odvolací súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia, sp. zn. 2 Tost 4/2014, z 2. apríla 2014, v ktorom doslovne uviedol, že najvyšší súd nevidí prekážku nestranného rozhodovania senátu, ktorému bola vec podľa regulárnych pravidiel (rozvrhu práce) pridelená. Tým aj vyriešil námietku zaujatosti vznesenú voči konajúcemu senátu.

K námietke obhajoby týkajúcej sa určenia rozsahu dokazovania odvolací súd uvádza, že nepovažuje za zásadné pochybenie ak sa tak nestalo na samostatnom verejnom zasadnutí, ale na hlavnom pojednávaní, pretože tým nijako neboli porušené práva obžalovaných, najmä nie právo na obhajobu. Odvolací súd nezistil jednostrannosť a zaujatosť v konaní a rozhodovaní prvostupňového súdu, a taktiež, ako vyplynulo i z referovania veci na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, senát Špecializovaného trestného súdu sa náležite vysporiadal so všetkými návrhmi na vykonanie dokazovania zo strany obhajoby. Skutočnosť, že mnohé návrhy na vykonanie dokazovania odmietol, pretože boli pre objasnenie veci zrejme nepotrebné - nad rámec dokazovania nevyhnutného pre rozhodnutie o vine a treste - ešte samo osebe nesvedčí na zaujatosť, či jednostrannosť.

Teoretickú úvahu zo zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Tost 4/2014, z 2. apríla 2014

(zo str. 10-11), neprebral prvostupňový súd ako nespochybniteľnú dogmu, ako konštatuje obhajoba, ale vzhľadom na to, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že takáto právna kvalifikácia zodpovedá tomu, čo ako skutok bolo v prerokúvanom prípade zistené, správne na takej právnej kvalifikácii zotrval.

Námietka obžalovaných spočívala v tom, že predseda senátu nedôvodne a v rozpore so zákonom umožnil v zmysle ustanovenia § 258 ods. 4 Tr. por. prečítať zápisnicu o výsluchoch zo dňa 17. apríla 2013 z č. l. 130 až 140, ktoré boli uskutočnené pred sudcom pre prípravné konanie na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica, iba v súvislosti s konaním o väzbe, nie je namieste, pretože všetky výsluchy toho istého obvineného v tej istej trestnej veci, bez ohľadu na to, či ide o výsluchy vykonané pri rozhodovaní o väzbe, alebo pri inom úkone trestného konania (napr. ohliadke, rekognícii), či samostatne, majú rovnakú procesnú váhu a prihliada sa na ich obsah rovnocenne.

Výsluchy vykonané pri rozhodovaní o väzbe nie je možné oddeľovať od iných výsluchov vykonaných v tej istej trestnej veci toho istého obvineného a nevzťahuje sa na ne odlišný procesný režim zakazujúci ich použitie v ďalšom dokazovaní, ak sú inak splnené zákonné podmienky pre ich vykonanie a hodnotenie.

Obžalovaní ďalej namietali, že súd vykonal nedostatočnú a neobjektívnu analýzu dôkazov, nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a to malo za následok stav, že súd rozhodol v merite veci na základe neúplných skutkových zistení. Aj nesprávna aplikácia zákona, ktorá sa premietla do rozsudku, spôsobila jeho nezrozumiteľnosť, nepreskúmateľnosť, ako aj nezákonnosť. Súd svojvoľne upravoval bez opodstatnenia a návrhu prokurátora znenie skutkovej vety, ktorá je v obvinení a obžalobe zachytená odlišne, ako je to uvedené v rozsudku. Tým mala byť narušená rovnosť strán v konaní.

K týmto úvahám odvolací súd uvádza, že preskúmaním nezistil nedostatky v hodnotení dôkazov súdom prvého stupňa. Vysporiadal sa so všetkými vykonanými dôkazmi, správne a úplne ich vyhodnotil vo všetkých súvislostiach a vyvodil z toho správne skutkové i právne závery, s ohľadom na ktoré prispôbil skutkový stav tak, aby zodpovedal vykonaným dôkazom výstižnejšie, ako tomu bolo v skutku obžaloby, pričom nebola narušená totožnosť skutku, ale došlo len k preformulovaniu tých istých zistení v inom slede a postupnosti. Jediným pochybením a nelogickosťou bolo nezačlenenie 10.000,- eur do čiastky odmeny vyplatenej svedkyňi Ing. K. U. do skutku, tak ako to bolo uvedené v obžalobe. Toto pochybenie odvolací súd, so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania a hodnotenie najmä výpovede svedkyne Ing. K. U., napravil, ako už bolo uvedené, na podklade odvolania prokurátora.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom a rozhodnutím súdu prvého stupňa o tom, že dokazovanie výsluchmi navrhovaných svedkov nie je potrebné dopĺňovať, pretože by to bolo nad rámec dokazovania potrebného pre rozhodnutie o vine i treste. Výsluchy svedkov Ing. K. K., či K. K., konfrontácia svedkýň Ing. U. a Ing. D. zisťovanie komunikácie prostredníctvom aplikácie Skype medzi obžalovanými a svedkyňou Ing. U., by nemohli priniesť odlišné skutkové zistenia alebo pozmeniť významným spôsobom skutok, tak ako je popísaný v napadnutom rozsudku. Jednak ide o svedkov, ktorí sa priamo nezúčastnili na dohode o 10% odmene za pomoc prisľúbenú riaditeľmi Daňových úradov Šamorín a Dunajská Streda obžalovaným v súvislosti s vyplácanými nadmernými odpočtami DPH, ani pri ich vyplácaní, ale len mali počuť od iných osôb skutočnosti, ktoré by s tým mohli súvisieť a tým len doplniť a možno i spochybniť už zistené skutočnosti, avšak len v nepodstatných detailoch, ako to už bolo konštatované pri porovnávaní výpovede svedkyne Ing. U. a Ing. D., ohľadne odmeny, ktorú Ing. U. dostala od obžalovaných za pomoc, ktorú im poskytla, a ďalších detailoch, ako s touto odmenou naložila. Prvostupňový súd teda vykonal dokazovanie v dostatočnej miere a náležite sa s vykonanými dôkazmi pri ich hodnotení vysporiadal.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu je správna a v súlade so zákonom a odvolací súd zotrváva na svojich úvahách uvedených v uznesení najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Tost 4/2014, z 2. apríla 2014, totiž, že pri použití tejto kvalifikácie sa nevyžaduje sľúbenie alebo poskytnutie úplatku inému, aby konal alebo sa zdržal konania tak, že poruší svoje povinnosti vyplývajúce zo zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie, ako je tomu pri trestnom čine podplácania podľa § 332 (ods. 1) Trestného zákona.

Súvislosť s obstarávaním vecí všeobecného záujmu v zmysle § 333 (ods. 1) Trestného zákona je daná aj vtedy, ak páchatel bez právneho titulu inému priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne alebo sľúbi materiálne alebo iné plnenie (protislužbu), napríklad ako uznanie, ocenenie alebo poďakovanie (a tým aj potenciálne získanie „priazne“ pre budúcnosť), a to za predchádzajúce, prebiehajúce alebo nasledujúce konanie pri obstarávaní určitej veci (vecí) všeobecného záujmu touto osobou („iným“). Podplácaný teda oproti úplatku nemusí porušiť svoje povinnosti (okrem povinnosti zdržať sa vlastného korupčného konania vo forme prijatia úplatku) v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu.

Také obstarávanie totiž nie je spojené so vznikom nároku na akékoľvek plnenie peňažnej alebo nepeňažnej povahy (čo zodpovedá definícii úplatku v zmysle § 131 ods. 3 Trestného zákona), mimo právneho režimu odmeňovania toho, kto obstarávanie dotknutých vecí všeobecného záujmu z dôvodu svojho zamestnania, postavenia alebo funkcie vykonáva.

To sa potom týka vo vyššie naznačených súvislostiach i okolností oprávneného alebo neoprávneného uplatnenia nadmerných odpočtov DPH a obsahu toho, čo malo byť predmetom tejto dane v jednotlivých prípadoch uvedených v skutkovej vete napadnutého rozsudku. O žalovaný trestný čin by totiž išlo, aj keby sa jednalo o oprávnené uplatňované nadmerné odpočty, teda, ak by obžalobou tvrdený úplatok nebol poskytnutý za porušenie povinností daňového úradníka (výkon právomoci spôsobom odporujúcim zákonu) v tomto smere.

V tomto vysvetlení je obsiahnutý aj podstatný rozdiel skutkovej podstaty uvedenej v § 333, kde sa na trestnosť činu nevyžaduje porušenie povinností daňového úradníka, kdežto pri § 332 Trestného zákona také porušenie preukázané byť musí.

Úplne nesprávne a v rozpore so zákonom je prezentovaný názor obžalovaných, že ustanovenie § 333 Trestného zákona a pojem obstarávanie vecí všeobecného záujmu sa vzťahuje len na verejné obstarávanie a nie je preto v prerokúvanom prípade použiteľné.

Podľa § 131 ods. 1 Trestného zákona vecou všeobecného záujmu sa na účely tohto zákona rozumie záujem presahujúci rámec individuálnych práv a zájmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska zájmov spoločnosti. Chápať za vec všeobecného záujmu len vec v režime verejného obstarávania by bolo veľmi zúžené a najmä neodôvodnené. Ak by sa za vec všeobecného záujmu považovalo skutočne len to, čo sa obstaralo v režime verejného obstarávania, tak pomoc súvisiaca s vyplácaním nadmerného odpočtu DPH by do takého režimu a rámca skutočne nepatrla.

Podľa § 2 zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov verejným obstarávaním sú pravidlá a postupy podľa tohto zákona, ktorými sa zadávajú zákazky na dodanie tovaru, zákazky na uskutočnenie stavebných prác, zákazky na poskytnutie služieb a súťaž návrhov.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obaja obžalovaní páchali trestnú činnosť vo vzájomnej zhode, pričom Trestný zákon a ustálená judikatúra pri výklade pojmu spolupáchateľstva nevyžadujú rovnakú iniciatívu a aktivitu oboch obžalovaných, ale naopak pripúšťa rozdelenie úloh, vzájomné dopĺňanie sa v činnosti, či dokonca prelínanie alebo zámenu úloh v jednotlivých momentoch, či štádiách páchania trestnej činnosti. Podstatné je, že svojím konaním naplnili rovnaké znaky tohto istého trestného činu.

Podľa § 20 Trestného zákona, ako už bolo uvedené, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchateľia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Napokon je právna kvalifikácia skutku vyjadrená správne aj pokiaľ ide o jednotlivé kvalifikačné momenty - spáchanie činu voči verejnému činiteľovi a vo veľkom rozsahu.

Nadôvažok sa žiada doplniť, že prerokúvaná trestná vec sa netýkala priameho posudzovania oprávnenosti, či neoprávnenosti vyplácaných nadmerných odpočtov DPH a z toho vyplývajúcej prípadnej trestnej činnosti. Z týchto dôvodov ani odvolací súd nereagoval na odvolacie námietky týkajúce sa oprávnenosti uplatnených nadmerných odpočtov DPH a predložený znalecký posudok č. 14/2015 vyhotovený znaleckou organizáciou Expert Group, k. s., Kominárska 2-4, 831 04 Bratislava.

Pokiaľ ide o výroky o trestoch, ktoré boli uložené obžalovaným, najvyšší súd postupom podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku zrušil výrok o treste u oboch obžalovaných nie však pre chyby v tomto výroku, ale preto, že to zákon ukladá.

Z tohto dôvodu aj stotožniac sa s rozhodnutím prvostupňového súdu, vyhlásil výrok o treste u oboch obžalovaných rovnako, ako Špecializovaný trestný súd.

Argumentáciu prvostupňového súdu pri ukladaní trestov si odvolací súd úplne osvojil. Tresty uložené v dolnej polovici trestnej sadzby 5 rokov (60 mesiacov) až 9 rokov a 8 mesiacov (116 mesiacov), so zreteľom na prevahu poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona, u oboch obžalovaných, považoval aj odvolací súd za dostatočné a vystihujúce. Návrh prokurátora, aby odvolací súd uložil prísnejšie tresty vo výmere 9, resp. 8 rokov odňatia slobody, považoval odvolací súd za nenáležité a prísne so zreteľom na to, že také tresty by dopredu zohľadňovali už i podiel zodpovednosti obžalovaných na trestnej činnosti, ktorá je ešte len v štádiu preverovania alebo vyšetrovania a jej spáchanie nebolo v predpísanom konaní ukončené právoplatným rozhodnutím.

Pri posudzovaní, že ide o prvý krát trestaných páchatel'ov s prevahou poľahčujúcich okolností prvostupňový súd nepochybil a vystihol požiadavky generálnej i individuálnej prevencie uložením trestu v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Rovnako zaradenie obžalovaných na výkon uloženého trestu podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, pretože v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu neboli vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý im bol uložený za úmyselný trestný čin, považoval za zákonný a správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ani v otázke zaradenia obžalovaných do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia nevyhovel odvolaniu prokurátora, pretože sa i v tejto otázke stotožnil so správnym a výstižným hodnotením prvostupňového súdu, ktorý nepovažoval mieru narušenia obžalovaných za takú, aby ich bolo potrebné zaradiť do ústavu s prísnejším režimom strázenia ako s najmiernejším.

U oboch obžalovaných ide o prvé odsúdenie, resp. u obžalovaného O. I. platí fikcia, že sa na neho hľadí akoby odsúdený nebol. Z tohto pohľadu výmera trestov 7 a 6 rokov odňatia slobody a zaradenie na výkon trestov do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia vystihuje požiadavky na nápravu obžalovaných i ochranu spoločnosti.

Z týchto všetkých dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyhovel odvolaniam a zamietol odvolania oboch obžalovaných a na podklade odvolania prokurátora doplnil skutkovú vetu, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Vzhľadom na to, ho nemohol zamietnuť, napriek tomu, že v časti týkajúcej sa uloženia prísnejšieho trestu odňatia slobody s prísnejším režimom jeho výkonu nevyhovel.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.